Peter Shaffer

O COMEDIE NEAGRA

*in romaneste de **Alex Mihail***

BRINDSLEY MILLER: Un tanar sculptor (douazeci si ceva de ani), inteligent si atragator, dar agitat si nesigur de sine.

CAROL MELKETT: Logodnica lui. O tanara artista; foarte frumusica, foarte rasfatata, foarte proasta. Are un macait inconfundabil.

MISS FURNIVAL: Doamna intre doua varste. Pretioasa si snoaba. Invesmantata in bluza si rochia ei de panza, cu parul prins in coc, cu vocea gatuita, e exemplul tipic de gesturi si de obiceiuri al prizonierului clasei de mijloc – pana cand alcoolul ii vine de hac.

COLONEL MELKETT: Tatal comandant al lui CAROL. Aspru, latrator, dar cu intreruperi de calm vocal ce tradeaza o alarmanta instabilitate. Nu numai intunericul constant il fac sa fie intr-o permanenta suspiciune.

HAROLD GORRINGE: Proprietarul, burlac, al unui anticariat de obiecte chinezesti si vecinul lui BRINDSLEY. Prietenia sa este foarte conditionata si foarte posesiva: mai devreme sau mai tarziu isi va cere plata. Un specialist al santajului sentimental, poate usor sa devina isteric cand e deconspirat sau respins. E putin mai in varsta decat BRINDSLEY.

SCHUPPANZIGH: Un refugiat german, dolofan, cult si efervescent. Este un om pe deplin fericit, incantat sa fie in Anglia, chiar daca asta inseamna sa fie angajatul Regiei de electricitate.

CLEA: Fosta iubita a lui BRINDSLEY. Douazeci si ceva de ani; orbitoare, patetica, sclipitoare si inselatoare. Pentru ea, provocarea de a face din bezna o situatie dramatica extrema este irezistibila.

GEORG BAMBERGER: Un milionar varstnic, colectionar de arta, usor de identificat ca atare. Ca si electricianul, e neamt.

Actiunea piesei se petrece in apartamentul lui BRINDSLEY, in South Kensington, Londra. Acesta este parterul unei case uriase impartita acum in apartamente. HARROLD GORRINGE sta vis-à-vis; Dna FURNIVAL locuieste deasupra.

Camera are patru iesiri. O usa la stanga, in spate, da direct spre camera lui HAROLD. Prin ea poate fi vazuta usa lui HAROLD. O cortina in centru, spate, acopera atelierul lui BRINDSLEY: cand e data la o parte se pot vedea sculpturile lui. La dreapta, o scara abrupta urca spre dormitorul lui, sus e o alta usa. La stanga, jos, o trapa duce spre pivnita.

E o camera vesela, cand, in sfarsit, o putem vedea, plina de forme si culoare. E impanzita de obiecte de tot soiul. O vesela adunatura de lucruri ale unei minti libere si imaginative. Efectul e de haos ordonat pentru o ocazie speciala la care se adauga o temporara eleganta, data de mobilierul imprumutat de la HAROLD GORRINGE si aranjat cat mai avantajos.

Asta inseamna: trei scaune, stil Regenta, cu foita aurie; o canapea, acelasi stil, asortata; o masa stil Queen Anne pe care e asezata o lampa cu abajur de matase, un vas Wedgwood din bazalt, o frumoasa vaza Rosenthal, cu minunate flori de vara si un Buddha din portelan.

De fapt, singurele lucruri care ii apartin lui BRINDSLEY sunt o masa patrata, ieftina pe care sunt bauturile, o masa rotunda, la fel de ieftina in mijlocul camerei, pe care sta vaza, un scaun jos, in centru-fata; un pick-up si propriile opere de arta. Din bronz, inalta, cu niste brate detasabile care zdrangane. Pe pereti, tablouri, facute, probabil de CLEA. Toate non-figurative, facut mai mult cu pasiune decat cu stil.

9.30; Duminica seara.

In rarele ocazii, cand sunt aprinse lumini (chibrituri, bricheta, lanterna), lumina de pe scena scade. Cand se revine la bezna completa, lumina este, din nou, plina.

Scena I

[Bezna completa. Se aud doua voci: BRINDSLEY *si* CAROL*: trebuie sa se miste prin camera cu siguranta absoluta, ca si cum ar fi perfecta lumina. Auzim mobila miscata s.a.m.d]*

BRINDSLEY: Asa! Cum arata?

CAROL *[macane]*: Fabulos! Mi-ar placea sa fie asa intotdeauna! Lampa aia, cum e pusa ea acolo arata pur si simplu divin. Si scaunele au exact culoarea care trebuie. Ti-am spus eu, verdele se potriveste perfect aici.

BRINDSLEY: Si daca se intoarce Harold?

CAROL: Nu se intoarce pana maine dimineata.

BRINDSLEY *[bate nervos din picior]*: Stiu. Dar, prin absurd, sa presupunem ca vine in seara asta? E nebun dupa vechiturile lui. Ce crezi tu c-ar zice el cand o sa intre in casa si o sa descopere ca i le-am furat?

CAROL: N-o lua asa in tragic. Nu i-am furat chiar toata mobila. Doar scaunele, canapeaua, masa, lampa, vasul de portelan, vasul de flori cu picior lung... si atat.

BRINDSLEY: Si pe Buddha. Asta-i mai valoros ca toate celelalte. Ia uite-l!

CAROL: Hai, iubitule, nu te mai ingrijora atat.

BRINDSLEY: Nu-l cunosti pe Harold. Nu lasa pe nimeni nici macar sa-i atinga vechiturile.

CAROL: Uite, iti promit c-o sa le ducem pe toate inapoi imediat ce pleaca Dl. Bamberger. Hai, gata, nu te mai ambala.

BRINDSLEY: Iubito, Georg Bamberger e un multi milionar. Si-a trait toata viata inconjurat de mobila ca asta. Amaratele noastre de obiecte furate n-o sa-l impresioneze prea mult. El vine sa vada opera unui sculptor necunoscut. Dupa parerea mea, ar da mult mai bine sa ma gaseasca axact asa cum sunt: adica, un artist sarac. Asta l-ar putea impresiona.

CAROL: Da, l-ar putea –dar sigur nu l-ar impresiona pe tati. Nu uita ca vine si el.

BRINDSLEY: Cum as putea uita! De ce l-ai invitat si pe monstrul tau de tata in seara asta, tot nu inteleg.

CAROL: Nu incepe din nou!

BRINDSLEY: E prea mult! Daca se va lasa convins ca sunt un sot potrivit pentru tine doar asistand cum un colectionar faimos cumpara cateva din lucrarile mele inseamna ca nu ma merita pe mine ca ginere.

CAROL: Vrea doar o dovada ca-ti poti castiga singur existenta!

BRINDSLEY: Si daca lui Bamberger n-o sa-i placa lucrarile?

CAROL: O sa-i placa, iubitule. Linisteste-te!

BRINDSLEY: Nu pot. Ada-mi un whisky. Am o presimtire. Ca totul se va alege cu un dezastru. Un dezastru pur, de nota zece si de douazeci si patru de karate.

CAROL: Iubitelule, sti cum se zice. Cine un indrazneste, nu cucereste!

BRINDSLEY: Vai, cat de adevarat.

CAROL: Problema ta e ca esti ceea ce tati numeste un defetist convins.

BRINDSLEY: Cu cat imi spui mai multe despre tati, cu atat il urasc mai mult. Oricum, detest toti militarii... adevarul e ca si el e indreptatit sa ma urasca.

CAROL: De ce?

BRINDSLEY: Pentru ca sunt un las fara perche. O sa simta asta in felul cum respir.

CAROL: Asculta, iubitule, tot ce trebuie sa faci e sa-i tii piept. Tati e tiran numai cand crede ca ti-e frica de el.

BRINDSLEY: Pai mie mi-e.

CAROL: Inca nici nu l-ai cunoscut, macar.

BRINDSLEY: Asta nu schimba nimic.

CAROL: Nu fi absurd. *[Ii da bautura]* Uite.

BRINDSLEY: Mersi.

CAROL: Ce poate sa-ti faca?

BRINDSLEY: Pai mai intai sa-mi interzica sa te iau de sotie.

CAROL: Ah, ce dulcic esti.

[Se iau in brate.]

BRINDSLEY: Iti sta bine in galben. Iti scoate parul in evidenta.

CAROL: Strange cureaua. Arati neingrijit.

BRINDSLEY: Arati stralucitor.

CAROL: Serios?

BRINDSLEY: Foarte serios. Niciodata n-ai aratat asa de bine.

CAROL: Spune-mi, Brin, ai avut multe inaintea mea?

BRINDSLEY: Mii.

CAROL: Serios!

BRINDSLEY: Serios –nici una.

CAROL: Dar fata din poza?

BRINDSLEY: Cu aia a durat trei luni.

CAROL: Cand?

BRINDSLEY: Acum doi ani.

CAROL: Cum o chema?

BRINDSLEY: Clea.

CAROL: Si cum era?

BRINDSLEY: Era pictorita. Foarte desteapta. Foarte cinstita. Si calda ca un sloi de gheata.

CAROL: Cand ai vazut-o ultima oara?

BRINDSLEY *[ezitant]*: Ti-am spus... acum doi ani.

CAROL: Si atunci ce mai cauta fotografia ei in dulapul din dormitor?

BRINDSLEY: A ramas acolo. Pur si simplu. Da-mi un pupic... *[Pauza.]* Nimeni nu mai saruta ca tine.

CAROL *[murmurand]*: Spune-mi un lucru... iti placea mai mult cu ea sau cu mine?

BRINDSLEY: In ce sens?

CAROL: Biji-biji.

BRINDSLEY: Trebuie sa soseasca dintr-un moment in altul. Pune un disc, ceva. Ceva pe gustul lui taica-tu. Ce-i place?

CAROL *[traversand scena spre pick-up]*: Nu suporta decat marsurile militare.

BRINDSLEY: Trebuia sa-mi inchipui... Stai – Cred ca am ceva: ia vezi, ultimul disc, in dreapta. Coperta oranj. Se cheama “Marsaluim si ucidem cu Sousa” sau ceva in sensul asta.

CAROL: Asta e?

BRINDSLEY: Exact.

CAROL *[il gaseste]*: “Fanfara garzilor cu sange rece”.

BRINDSLEY: Ideal. Pune-l.

CAROL: Cum ii dai drumul?

BRINDSLEY: Butonul rosu. Ala... Sa ne rugam!... O, Doamne, fa ca seara asta sa fie un succes! Fa ca Dlui. Bamberger sa-i placa sculpturile si sa cumpere cateva! Fa sa fiu pe placul monstrului de tata a lui Carol! Si fa ca vecinul meu Harold Gorringe sa nu descopere niciodata ca i-am imprumutat mobila pe ascuns! Amin.

[Un mars sud-american; foarte tare. Dar abia ce-a pornit ca se si opreste ca si cum n-ar mai avea curent. Lumina plina, stralucitoare inunda scena. Tot restul piesei e jucat in lumina asta, cu exceptia momentelor in care o alta sursa e prezenta, dar ca si cum ar fi bezna totala. Ingheata amandoi.]

Doamne, nu! Pana de curent!

CAROL: O, nu!

BRINDSLEY: Asta e! *[Orbecaie spre intrerupator. Gasete intrerupatorul si il misca, sus si jos]*

CAROL: Pana!

BRINDSLEY: O, nu!

CAROL: Ai vreo lumanare?

BRINDSLEY: Nu. A dracului si nemernica de soarta!

CAROL: Unde sunt chibriturile?

BRINDSLEY: Ar trebui sa fie pe masa cu bauturi. *[Pipaie in jurul sticlelor]* Nu. Incearca pe pick-up.

[Se invart amandoi prin camera in cautare de chibrituri.]

A dracului, mizerabila si imputita de treaba...

[Suna telefonul.]

BRINDSLEY: Iti vine sa crezi? *[Isi face drum cu greu spre sunetul telefonului.]* Bine, vin, vin! Alo?... *[Cu subita groaza]* Alo... Nu, nu, nu, nu – Sunt bine, bine!... Tu?... *[Acopera cu mana receptorul: lui* CAROL*]* Iubito, cauta tu in dormitor!

CAROL: N-am terminat inca aici.

BRINDSLEY: Tocmai mi-am amintit ca am o siguranta in dormitor. Pe raftul ala in care-ai gasit poza. Te duci tu s-o aduci?

CAROL: Nu cred ca e. N-am vazut nici una acolo.

BRINDSLEY *[pocnind din degete]*: Nu ma contrazice! Du-te si uita-te!

CAROL: Bine, gata, gata. Stai domol!

[In cele ce urmeaza, CAROL *urca scarile cu mare precautie, cu mainile incordate si cu fundul matasos precaut balansat spre spate...]*

BRINDSLEY *[stapanindu-se]*: Iarta-ma. Sunt sigur ca e acolo. Asta-i tot. Poate ca n-ai vazut-o tu.

CAROL: Si chibriturile?

BRINDSLEY: Stiu, trebuie sa facem reparatia in bezna. Asta e! Poti sa te grabesti, te rog, iubito!

CAROL *[urcand]*: Of, Doamne, ce enervant!

BRINDSLEY *[ia mana de pe receptor si asteapta sa plece* CAROL.*]*: Alo? ... Deci, deci, deci! Ce mai faci? Bine. Asta e foarte bine. Bine, bine! ... Ce sa nu mai tot repet?

*[*CAROL *ajunge la capatul scarilor si din reflex, da sa-si scoata rochia. Intra in dormitor.]*

BRINDSLEY *[Cu mana pe receptor]*: Carol?... Iubito?... *[Multumit c-a plecat, vorbeste incet si precipitat]* Clea! Ce cauti aici? Credeam ca esti in Finlanda... Dar d-abia daca-ai lipsit sase saptamani... De unde vorbesti? De la aeroport?... Nu, nu, in seara asta nu e o idee prea buna. Sunt teribil de ocupat si mi-e teama ca nu pot sa aman. E vorba de afaceri.

CAROL *[de sus, din dormitor]*: In afara de sosetele tale murdare nu e nimic aici, ti-am spus.

BRINDSLEY *[ii raspunde]*: Mai inceraca si in celelalte rafturi... *[Se ridica in timp ce vorbeste, se invarte, astfel incat firul telefonului i se infasoara in jurul piciorului.]*

*[*CAROL *coboara.]*

[Incet si rapid in telefon] Fi atenta: nu pot sa vorbesc acum. Te sun eu maine, bine? Unde o sa stai? Clea, ti-am spus, NU! Nu in seara asta! Stiu ca e in coltul strazii. Dar nu asta e ideea. Nu poti sa treci pe aici. Situatia nu mai e aceeasi. In saptamanile astea s-a schimbat ceva-

CAROL *[de pe scari]*: Nu vad absolut nimic, Brin, te rog!

BRINDSLEY: Gata Clea, trebuie sa... Nu pot sa-ti explic la telefon... Cu ce sa aiba legatura? Da, bineinteles ca are. Doar nu te-ai fi asteptat ca lucrurile sa inghete asa, nu?

CAROL *[aproape c-a ajuns]*: Nu gasesc nimic aici. Chiar n-avem nici un chibrit?

BRINDSLEY: Nu mai tipa asa! *[In telefon]* Nu, nu tu. Te sun eu maine. La revedere. *[Inchide brusc, dar nu mai gaseste cealalta jumatate a telefonului, asa ca tranteste receptorul de masa cu toata puterea. Apoi se impiedica in fir.]*

CAROL: Cine era?

BRINDSLEY: Un tovaras. Ai gasit lita / siguranta?

CAROL: Nu, n-am gasit nimic. Ne trebuie niste chibrituri!-

BRINDSLEY: Sa incerc la carciuma. Poate ca au si niste lumanari.

[De sus se aud tipete subtiri ce se apropie. E MISS FURNIVAL *care-si cauta drumul jos, in panica.]*

Scena II

MISS FURNIVAL *[zbiara]*: Ajutor! Ajutor! ... Sariti, sa ma ajute cineva!

BRINDSLEY: Miss Furnival, dumneavoastra sunteti?

MISS FURNIVAL: Dle. Miller?

BRINDSLEY: Da?

MISS FURNIVAL: Dle. Miller!

BRINDSLEY: Da!

[Face cativa pasi in incapere. BRINDSLEY *vine spre ea, dar o rateaza de aproape.]*

MISS FURNIVAL: Slava Domnului ca sunteti aici; mor de frica!

BRINDSLEY: De ce? Vi s-a luat si dumneavoastra curentul?

MISS FURNIVAL: Da!

BRINDSLEY: Inseamna ca e o pana generala... *[Ii gaseste mana si o conduce spre un scaun.]*

MISS FURNIVAL: Nu cred. Luminile sunt aprinse pe strada. Le-am vazut de pe terasa.

BRINDSLEY: Inseamna ca e generatorul casei.

CAROL: Si asta unde e?

BRINDSLEY: In subsol si e sigilat; numai oamenii de la electrica au voie sa-l atinga.

CAROL: Si ce-o sa facem?

BRINDSLEY: Sa-i chemam, repede!

CAROL: O sa vina la ora asta?

BRINDSLEY: E obligatia lor.

*[*BRINDSLEY *atinge din greseala sanii* lui MISS FURNIVAL*. Trage un mic ragnet.* BRINDSLEY *isi continua drumul nesigur spre telefon.]*

Aveti cumva, din intamplare, niste chibrituri, D-ra Furnival?

MISS FURNIVAL: Mi-e teama ca nu. Ce neinspirat din partea mea. Si sunt absolut ingrozita de intuneric.

BRINDSLEY: Iubito, ea e D-ra Furnival, vecina de sus. D-ra Furnival – Miss Melkett.

MISS FURNIVAL: Imi pare bine.

CAROL *[intinde mana in intuneric]*: Incantata.

MISS FURNIVAL: Nu e inspaimantator?

BRINDSLEY: Alo, centrala, dati-mi va rog, Regia de electricitate. Serviciu de noapte... sunt convins ca-l gasesc si in cartea de telefon, dar mi-e teama ca nu-l pot vedea... nu e nevoie sa va cereti scuze. Nu, nu sunt orb! Nu pot sa vad! Avem o pana – Nu, n-avem chibrituri! *[cu disperare]* Domnisoara, va rog: e o urgenta!... Mersi!... *[catre restul camerei]* Londra e plina de imbecili!

MISS FURNIVAL: Cata dreptate aveti, Dle. Miller.

BRINDSLEY *[frenetic si sacadat]*: Domnisoara, nu-mi dati numarul, n-am ce sa fac cu el, nu pot sa-l formez!... Ati incercat sa formati vreodata un numar in bezna?... *[Incercand sa-si mentina calmul]* Nu vreau decat sa-mi faceti legatura... Multumesc. *[lui* MISS FURNIVAL*]* Miss. Furnival, nu se poate ca asa, printr-o minune sa aveti cateva lumanari?

MISS FURNIVAL: Mi-e teama ca nu, Dle. Miller.

BRINDSLEY *[O imita cu rautate]*: “Mi-e teama ca nu, Dle. Miller.”... *[Usturator, in telefon]* Alo? Vreau sa anunt o pana generala la numarul optsprezece, Scarlatti Gardens. Miller ma numesc. *[Exasperat]* Da, da! Bine, am inteles!... *[Inebunit, catre restul camerei]* Stati dracului locului! Stati locului!

MISS FURNIVAL: Voiam doar sa sugerez – Harold Gorringe, de vis-à-vis, ar putea avea cateva lumanari. E plecat la tara, dar isi lasa intotdeauna cheile sub pres.

BRINDSLEY: Ce idee buna. E exact tipul de obiect util pe care l-ar putea avea. *[lui* CAROL*]* Uite – tine asta... Ma duc sa ma uit, iubito.

[Ii intinde cu grija telefonul, pe care CAROL *nu-l prinde si da cu hotarare sa plece, numai ca sa se izbeasca de propria-i sculptura.]*

Poponaru!

MISS FURNIVAL: Va simtiti bine, Dle. Miller?

BRINDSLEY: Stiam eu! Stiam eu, fir-ar sa fie! Stiam eu c-o sa fie cea mai proasta noapte din viata mea! ... *[Se izbeste de usa.]*

CAROL: Nu intra in panica, dragule! Nu intra in panica!

[Se impiedica la iesire, dar reuseste sa gaseasca cheia sub presul lui HAROLD*.]*

Scena III

MISS FURNIVAL: Cata dreptate aveti, Dra. Melkett. Nimeni nu trebuie sa intre in panica.

CAROL *[la telefon]*: Alo? Alo? *[lui* MISS FURNIVAL*]* Numai asta seara putea sa se intample. Asta e norocul lui Brindsley!

MISS FURNIVAL: E o seara speciala, Miss. Melkett?

CAROL: Nu putea fi mai speciala nici daca ne-am fi straduit.

MISS FURNIVAL: Aoleu. Pot sa intreb de ce?

CAROL: Ati auzit vreodata de un neamt pe nume Georg Bamberger?

MISS FURNIVAL: Da, cum sa nu. Nu e cel mai bogat om din lume?

CAROL: Ba da. *[In receptor]* Alo?... *[lui* MISS FURNIVAL*]* Ei bine, in seara asta, vine aici.

MISS FURNIVAL: In seara asta!

CAROL: In aproximativ douazeci de minute, mai precis. Si colac peste pupaza, aflati ca e complet surd.

MISS FURNIVAL: Incredibil! Pot sa intreb de ce vine?

CAROL: A vazut niste poze cu sculpturile lui Brindsley si se pare ca i-au placut in mod deosebit. A sunat secretara lui saptamana trecuta si a intrebat daca poate sa treaca sa le vada. E un mare colectionar. Brin a fi un om rezolvat daca Bamberger i-ar cumpara cateva.

MISS FURNIVAL: Vai, ce palpitant!

CAROL: E marea lui sansa. Sau a fost – pana acum cateva minute.

MISS FURNIVAL: O, draga mea, aveti nevoie de ajutor. Zgaltaie receptorul ala.

CAROL *[zgaltaind]*: Alo? Alo? ... *[cineva, in sfarsit, raspunde]* Ah! Aici e numarul optsprezece, Scarlatti Gardens. Am avut o pana cumplita. La ceea ce se cheama panoul principal. Vrem un depanator... Doar nu toata lumea are pana... Oh, va rog, incercati! E cat se poate de urgent... Multumesc. *[Inchide]* In cursul serii, spera. Halal ajutor!

MISS FURNIVAL: Nu fac nimic sa ne ajute, draga. Cand eram eu tanara, iti plateai taxele si erai multumit. Acum, te trezesti cu o mutra antipatica de emigrant care te injura. Si daca au impresia ca esti din clasa de mijloc e si mai rau.

CAROL: Vrei ceva de baut?

MISS FURNIVAL: Nu beau, multumesc. Raposatul meu tata, fiind preot baptist, era adanc pornit impotriva alcoolului.

Scena IV

[Sunet de sticle rasturnate, urmate de o injuratura.]

COLONEL MELKETT *[de afara]*: Mama ei de treaba!!... *[Latra]* E cineva acolo?

CAROL: Aici, taticule!

COLONEL: Fir-ar al dracului de treaba, nu poti sa aprinzi lumina? Era cat pe ce sa ma impiedic de niste sticle.

CAROL: Avem o pana. Nimic nu merge.

*[*COLONELUL MELKETT *intra aprinzand o bricheta care, evident, merge. Desigur, lumina scade putin.]*

MISS FURNIVAL: O, ce usurare! O lumina!

CAROL: Tatal meu, Colonelul Melkett, Dra Furnival. Sta deasupra.

COLONEL: Buna seara.

MISS FURNIVAL: Sunt refugiata aici la Dl. Miller. Nu ma simt foarte bine pe intuneric.

COLONEL: Cand s-a intamplat asta?

*[*MISS FURNIVAL*, fascinata de lumina il urmareste pe* COLONEL *peste tot prin camera.]*

CAROL: Acum cinci minute. S-a ars ceva la panoul general.

COLONEL: Si unde ti-e tanarul?

CAROL: In apartamentul de vis-à-vis. Cauta niste lumanari.

COLONEL: Vrei sa spui ca n-are nici una?

CAROL: Nu. Nici macar nu putem gasi chibriturile.

COLONEL: Inteleg. Pic de organizare. Semn rau!

CAROL: Taticule, te rog. Se poate intampla oricui.

COLONEL: Mie nu.

[Cand se intoarce da nas in nas cu MISS FURNIVAL. *O priveste aspru si otravitor. Biata femeie se retrage pe canapea si se aseaza.]*

*[*COLONEL MELKETT*are primul contact vizual cu sculptura lui* BRINDSLEY.*]*

Asta ce dracu mai e?

CAROL: Una dintre lucrarile lui Brindsley.

COLONEL: Dumnezeule mare! Si cam cat costa asta?

CAROL: Cred ca cere pe ea cam cincizeci de lire.

COLONEL: Dumnezeule mare!

CAROL *[panicata]*: Iti place apartamentul, taticule? L-a mobilat foarte bine, nu-i asa? Adica elegant, dar nu de prost gust.

COLONEL: Foarte elegant – e bine: Vad ca are gusturi excelente. *[Vede statuia lui Buddha]* Uite, asta inteleg eu prin opera de arta, asa trebuie sa arate.

MISS FURNIVAL: Sfinte!

CAROL: Ce s-a intamplat?

MISS FURNIVAL: Nimic... Buddha asta – seamana asa de bine cu ala pe care-l are Harrold Gorringe.

*[*CAROL *e lovita de panica.]*

COLONEL: Pesemne c-a costat ceva! Trebuie sa aiba ceva... Pe Zeus – ce culori frumoase are. *[Se apleaca sa-l examineze.]*

CAROL *[sotto voce, rapid, lui* MISS FURNIVAL*]*: Il conoasteti pe Dl. Gorringe?

MISS FURNIVAL: Ah, foarte bine. Suntem foarte buni prieteni. Are asa lucruri frumoase. *[Abia acum observa acanapeaua si scaunele.]* Oh...

CAROL: Ce e?

MISS FURNIVAL: Mobila asta... *[O priveste in fata.]* Sigur nu-? –Doamne!-

CAROL *[precipitata]*: Taticule, de ce nu intri acolo? E studioul lui Brin. Vreau neaparat sa vezi ceva pana sa intoarce el.

COLONEL: Ce?

CAROL: Aam... un... o... aaa –e o surpriza, intra si vezi.

COLONEL: Prea bine, Gogosico. Orice care-ti face placere. *[lui* MISS FURNIVAL*]* Ierta-ti-ma.

[Si intra in atelier luand si bricheta cu el.]

CAROL *[incet si eficace]*: Miss Furnival, sunteti de gasca, nu-i asa?

MISS FURNIVAL: Nu stiu ce sa zic. Ce cauta mobila asta aici? E mobila lui Harold Gorringe.

CAROL: Stiu. Am facut ceva teribil. I-am furat toate lucrurile valoroase si i-am pus in loc jerpeliturile lui Brin.

MISS FURNIVAL: Dar de ce? E de toata rusinea!

CAROL *[sentimental]*: Pentru ca Brindsley nu are nimc, Miss Furnival. Absolut nimic. E sarac ca un sobolan. Daca tati ar fi vazut cum arata locul asta in mod normal, ar fi interzis pe loc casatoria noastra. Dl. Gorringe nu a fost acasa ca sa-i cerem voie, asa ca ne-am luat inima in dinti si ne-am asumat riscul.

MISS FURNIVAL: Daca Harold Gorringe ar afla ca i-a atins cineva mobila sau portelanurile si-ar iesi din minti! Cat despre Buddha- *[aratand in directia gresita]* – este cel mai pretios obiect pe care-l are. Valoreaza sute de lire.

CAROL: Oh, va rog, Miss Furnival- n-o sa ne spuneti, nu-i asa? Suntem dsperati! Si nu e decat pentru o ora... –Va rog! Va rog!

MISS FURNIVAL *[mustacind]*: Bine! Nu va spun!

CAROL: Oh, multumim!

MISS FURNIVAL: Dar cum pleaca tatal dumnevoastra si Dl. Bamberger, asezati totul la loc exact asa cum era.

CAROL: Jur! Oh, Miss Furnival, sunteti un inger! Hai sa beti ceva. Ah, uitasem, nu beti. Un suc natural.

MISS FURNIVAL: Multumesc. Asta nu refuz.

*[*COLONELUL *se intoarce cu bricheta. Lumina scade.]*

COLONEL: Da, chiar sunt o surpriza. Deci alea ar trebui sa fie sculpturi, nu-i asa?

CAROL: N-ar trebui. Chiar sunt sculpturi.

CAROL: Nu mi se pare deloc amuzant, tati.

COLONEL: Scuza-ma, Gogosico. Nu mai spun nimic.

CAROL: Te-as ruga sa nu-mi mai spui Gogosica.

COLONEL: Nu vad de ce sa mai consumam asta. S-ar putea sa avem nevoie de ea! *[Isi iinchide bricheta.]*

*[*MISS FURNIVAL *ofteaza in timp ce lumina creste.]*

CAROL: Nu mai fiti speriata, Miss Furnival. Brin trebuie sa apara cu lumanarile din clipa in clipa. *[Il aude pe* BRINDSLEY*.]* Brin?-

*[*BRINDSLEY *iese din camera lui* HAROLD – *pune la loc cheia sub pres.]*

Scena V

BRINDSLEY: Alo?

CAROL: Ai gasit ceva?

BRINDSLEY*[intra]*: Nu poti gasi nimic acolo. Daca are lumanari, habar n-am unde le tine. Ai vorbit cu aia de la electrica?

CAROL: Au spus ca o sa trimita pe cineva mai tarziu.

BRINDSLEY: Sunt de mare ajutor! Ce situatie! Nici o amarata de lumanare in casa, un milionar surd care vine sa-mi vada sculpturile – si monstrul tau de tata de multumuit. Minunat!

COLONEL *[Isi aprinde bricheta funest.]*: Buna seara.

*[*BRINDSLEY *sare in sus.]*

CAROL: Brin, el e tatal meu – Colonelul Melkett.

BRINDSLEY *[terifiat de rusine]*: Da, da, da, da, da!... *[panica]* Buna seara, domnule. Mi-am inchipuit tot timpul ca erati aici! Am- Asteptam sa apara niste vecini ingrozitori, niste monstrii de vecini, vecini monstrii, intelegeti... Tocmai au sunat si-au spus c-ar putea sa treaca pe aici... Da, da, da.

COLONEL *[sinistru]*: Da, da.

MISS FURNIVAL *[tensionat]*: Da, da!

CAROL *[luminos]*: Daaa!

*[*COLONELUL *se ridica si avenseaza catre* BRINDSLEY *care se retrage constant din fata sa.]*

COLONEL: Se pare ca ai necazuri mari.

BRINDSLEY *[cu nervozitate nebuna]*: Ah, n-as spune! Doar o pana – nimic serios, tot timpul avem d-astea... Adica, nu e prima pana din viata mea, si ma incumet sa spun ca nu va fi nici ultima! *[ras scurt ca un scrasnet]*

COLONEL *[implacabil]*: Dar tu nu ai chibrituri. Corect?

BRINDSLEY: Corect.

COLONEL: Nici lumanari sau lanterna. Corect?

BRINDSLEY: Corect.

COLONEL: Nici un fel de solutii imediate, corect?

BRINDSLEY: N-as spune tocmai asta...

COLONEL: Prin solutii immediate, tinere, inteleg felul simplu in care te poti descurca in viata La indemana, mai degraba decat La limita. Pricepi?

BRINDSLEY: In mod sigur nu sunt la limita.

COLONEL: Ce ai de gand sa faci?

BRINDSLEY: Sa fac?

COLONEL: Domnule, nu repeta ce-am spus. Nu-mi place.

BRINDSLEY: Nu va place, inteleg... scuze.

COLONEL: Ia fi tu atent aici. E o stare de urgenta. Oricine poate sa vada asta.

BRINDSLEY: Nimeni nu poate sa vada nimic. Asta e urgenta!

COLONEL: Te rog, domnule, sa ma scutesti de umorul tau. Hai sa analizam situatia la rece. Corect?

BRINDSLEY: Corect.

COLONEL: Bun. *[Stinge bricheta.]* Problema: Intunericul. Solutia: Lumina.

BRINDSLEY: Excelent, domnule!

COLONEL: Arme: Chibrituri: zero! Lumanari: zero! Ce ramane?

BRINDSLEY: Controlati-ma.

COLONEL *[triumfator]*: Lanterne. Ce? Lanterne, domnule! Asta e!

BRINDSLEY: Foarte bine. Deci, lanterne – sunteti genial.

COLONEL: Rutina. Unde gasesti una?

BRINDSLEY: La carciuma. Cat e ceasul?

[COLONEL *isi aprinde bricheta, dar nu din prima. Flacara devine mai sovaitoare.]*

COLONEL: Nenorocita asta, incepe sa moara. *[Se uita la ceas.]* Zece fara un sfert. Daca te grabesti, ajungi.

BRINDSLEY: Multumesc, domnule. Limpezimea gandirii dumneavoastra ne-a salvat de la dezastru.

COLONEL: Pai, grabeste-te omule, ce faci?

BRINDSLEY: Da, domnule. Ma intorc intr-o clipa.

*[*COLONELUL *se aseaza in scaunul Regenta, isi stinge bricheta.]*

CAROL: Succes, iubitule.

BRINDSLEY: Multumesc, iubito.

[Ea-l saruta; el ii raspunde.]

COLONEL *[iritat]*: Incetati imediat.

*[*BRINDSLEY *se indreapta spre usa – dar cand sa iasa, se aude* HAROLD GORRINGE*, de afara.]*

Scena VI

BRINDSLEY *[e inghetat de spaima]*: HAROLD!!

HAROLD: Brindsley?

BRINDSLEY *[pentru* CAROL*]*: E Harold. S-a intors!

CAROL: Oh, nu!

HAROLD: Ce se intampla aici?

*[*HAROLD *apare. Poarta o haina de ploaie pestrita si duce in mana un geamantan. Parul ii vine pieptanat in ochi, ca un semn penibil de eleganta.]*

BRINDSLEY: Nimic, Harold. Nu intra la tine, vino aici. Avem o pana. E bezna – in toata casa.

HAROLD: Ati sunat la electrica? *[Intinde mana.]*

BRINDSLEY *[Intinde mana si-l smuceste inauntru.]*: Da. Intra aici.

HAROLD *[smucit]*: Ohh!... *[la mana lui* BRINDSLEY *si intra in camera confortabil la bratul lui.]* E destul de placut in intuneric, nu?

BRINDSLEY *[disperat]*: Da! Cred ca da... Deci, te-ai si intors din weekend...

HAROLD: Ba bine ca nu, dragule. Weekend! Ce mai weekend! A plouat in continuu. Ma simt ud si in chiloti.

BRINDSLEY *[nervos]*: Pai, sa te servesc cu ceva de baut si sa ne povestesti.

HAROLD: Ne? *[lasandu-i bratul lui* BRINDSLEY*]* Cine mai e aici?

MISS FURNIVAL *[siret]*: Eu, Dle. Gorringe.

HAROLD: Ferny?

MISS FURNIVAL: Ma adapostesc. Sti cat urasc intunericul.

COLONEL *[incercand sa-si aprinda bricheta]*: Nenorocita!... *[Reuseste.]* Iata-ne! *[O indreapta spre fata lui* HAROLD*, cu dezgust.]* Dumneavoastra cine sunteti?

BRINDSLEY: Dati-mi voi sa vi-l prezint pe vecinul meu. El e Harold Gorringe – Colonelul Melkett.

HAROLD: Pare bine.

COLONEL: Asemenea.

BRINDSLEY: Iar ea e Miss Carol Melkett, Harold Gorringe.

CAROL *[cu un zambet inghetat]*: Salut!...

*[*HAROLD *da rece din cap.]*

BRINDSLEY: Asa, lasa-ma sa te ajut cu haina, Harold.

[Poarta un costum stramnt, la moda si o camasa multicolora.]

HAROLD *[Si-o scoate si i-o da lui* BRINDSLEY.*]*: Ai grija, e fleasca.

[Cu dibacie, BRINDSLEY *o lasa sa cada pese vasul de bazalt.]*

COLONEL: Presupun ca nu ai nici o lumanare?

HAROLD: Nu stiu daca va vine sa credeti, Dle. Colonel, dar n-am. Ce prost sunt!

*[*BRINDSLEY *traverseaza repede si sufla in bricheta* COLONELULUI*, imediat ce* HAROLD *incepe sa se uite prin camera.]*

COLONEL: De ce dracului ai facut asta?

BRINDSLEY: Sa nu va consumati gazul degeaba, poate mai aveti nevoie si se duce destul de repede.

[COLONELUL *ii arunca o privire suspicioasa.* BRINDSLEY *vine repede inapoi, ridica haina si o arunca peste canapea asa incat sa poata ascunda cat mai mult din ea.]*

HAROLD: E in regula. Am eu niste chibrituri.

CAROL *[alarmata]*: Chibrituri!

HAROLD: Asa! Sper ca-l tin de capatul potrivit. *[Aprinde unul.]*

*[*BRINDSLEY *il sufla immediat din spate.]*

Hei, ce-a fost asta?

BRINDSLEY *[Se balbaie.]*: Un curent. / O pala de vant. Nici un chibrit nu sta aprins in camera asta. E imposibil. Curenti care se intersecteaza, intelegi. Casele vechi sunt pline de asa ceva. Iar in casa dai de ei peste tot, tot timpul.

HAROLD *[inmarmurit]*: Habar nu am despre ce vorbesti. *[Aprinde un alt chibrit.]*

*[*BRINDSLEY *sufla si in asta dar de data asta e vazut.]*

Ce ai? Ce se intampla cu tine?

BRINDSLEY: Nimic!

HAROLD: Aveti vreun cadavru pe-aici, ceva?

BRINDSLEY: NU!

HAROLD: Asculta, recunoaste, ai baut?

BRINDSLEY: Nu. Bineanteles ca nu.

*[*HAROLD *aprinde un alt chibrit,* BRINDSLEY *il stinge din nou.]*

HAROLD *[exasperat]*: Asculta aici! Ce dracu e cu tine?

BRINDSLEY *[inspirat]*: Periculos!

HAROLD: Ce?

BRINDSLEY *[Improvizeaza frenetic.]*: Periculos! E foarte periculos!... Putem muri cu totii! Foc deschis! Accidente monstruase se pot intampla din cauza focului deschis!

HAROLD: Despre ce naiba vorbesti – te simti bine?

*[*BRINDSLEY *il apuca strans pe* HAROLD*, ramas masca si-l impinge in spate pe langa masa din centru.]*

BRINDSLEY: Acum mi-am amintit! Mereu te avertizeaza de asta. In casele vechi, panoul electric e langa contotrul de gaze, sunt lipite. Si sunt aici!

COLONEL: Si ce?

BRINDSLEY: Pai... penele de electricitate pot afecta contorul de gaz. Sunt celebre cazurile. Auzi tot timpul de ele! Si ne recomanda sa evitam focul deschis pana cand nu se repara lumina.

COLONEL: N-am auzit niciodata de asa ceva.

HAROLD: Nici eu.

BRINDSLEY: Credeti-ma pe cuvant. E extrem de periculos sa dai drumul la un foc deschis in camera asta.

CAROL *[prinzand din zbor]*: Brin are perfecta dreptate. De fapt mi-au spus si mie asta, la telefon, mai devreme, cand i-am sunat. Au spus, “Orice ati face, nu aprindeti nici un chibrit pana cand pana nu se rezolva.”

BRINDSLEY: Vedeti, ce v-am zis! – e teribil de periculos.

COLONEL *[nemilos]*: Si de ce nu mi-ai spus mai devreme, Gogosico?

CAROL: Am- Am uitat.

COLONEL: Genial!

MISS FURNIVAL: O, Doamne, trebuie sa avem grija.

BRINDSLEY: Trebuie neaparat!...*[Pauza]* Hai sa bem cu totii cate ceva. Sa ne mai binedispunem!...

CAROL: Buna idee! Dle. Gorringe, iti pun ceva de baut?

HAROLD: Sincer sa fiu, n-ar pica rau. Mai ales nu dupa calatoria din noaptea asta. Jur pe ce am mai sfant ca erau treizeci si cinci de oameni in compartimentul ala, daca le putem spune asa –bebelusi in brate, tanci care tipau, doua maici, trei pudeli, si nici macar un carnat de mancare intre Leamingtin si Londra. E o rusine nationala. Iertati-ma, ma duc sa ma spal si revin.

BRINDSLEY *[panica]*: Poti foarte bine si aici.

HAROLD: Trebuie oricum sa despachetez.

BRINDSLEY: Poti si mai tarziu.

HAROLD: Nu, nu suport sa-mi tin hainele inghesuite in valiza mai mult decat este absolut necesar. Daca e un lucru pe care nu-l suport, e un costum sifonat.

BRINDSLEY: Inca cinci minute n-au ce sa mai strice.

HAROLD: Nu esti deloc intelegator!

CAROL: Deci, ce-ti pun? Winnie, Vera sau Ginette?

HAROLD: Mai spune o data!?

CAROL: Winnie Whisky, Vera Vodka sau batranul, dragul si loialul Ginette.

HAROLD *[cedand supus]*: Vad ca tu esti sefa pe aici!... Daca ti-e egal, as vrea te rog o picatura de Ginette cu putin suc de lamaie.

COLONEL: Tinere, chiar trebuie sa-ti reamintesc ca esti intr-o situatie de urgenta? Ai un oaspete care trebuie sa soseasca dintr-o clipa in alta.

BRINDSLEY: O, Doamne, am uitat!

COLONEL: Inceraca la carciuma. Incearca la vecini. Incerca unde dracului vrei, domnule – numai fa rost de o lanterna!

BRINDSLEY: Da... Da!... Carol, pot schimba cateva vorbe cu tine, te rog?

CAROL: Sunt aici.

[Vine cu grija spre el si BRINDSLEY *o indreapta spre scari.]*

COLONEL: Acum ce mai e?

BRINDSLEY: Iarta-ne o secunda, va rog, dle. Colonel. *[O trage repede dupa el, sus, pe scari.]*

MISS FURNIVAL *[in paralel]*: Oh, Dle. Gorringe, e atat de palpitant. Nici n-o sa ghiciti cine vine in seara asta aici.

HAROLD: Cine?

MISS FURNIVAL: Ghiciti.

HAROLD: Regina!

MISS FURNIVAL: Oh, Dle. Gorringe, sunteti absurd!

*[*BRINDSLEY *ajunge in capatul scarilor, trage usa dupa el..]*

BRINDSLEY: Ce facem?

CAROL: *[in spatele usii]*: Nu stiu!

BRINDSLEY *[in spatele usii]*: Gandeste!

CAROL: Dar-

BRINDSLEY: Gandeste!

COLONEL: Baiatul asta e cumva scrantit la cap?

HAROLD: Scrantit? Nuu, e o papusica.

COLONEL: Ce?

HAROLD: Un inocent. Il cunosc de ani de zile, de cand s-a mutat aici. Pot sa va asigur, pentru ca nu avem secrete unul fata de celalalt.

COLONEL *[de gheata]*: Serios?

HAROLD: Da, serios. E un baiat foarte dulce.

*[*BRINDSLEY *si* CAROL *apar din spatele usii dormitorului.]*

BRINDSLEY: Trebuie sa-i mutam mobila lui Harold inapoi in camera.

CAROL: Acum?!

BRINDSLEY: N-avem ce face. Alfel nu pot sa aduc lanterna.

CAROL: E imposibil!

BRINDSLEY: Trebuie. Innebuneste daca descopera ce-am facut.

HAROLD: Haide, Ferny, nu ma mai tachina. Cine e? Cine vine?

MISS FURNIVAL: Iti dau un indiciu. E cineva cu bani.

HAROLD: Bani? ... Lasa-ma sa ma gandesc.

COLONEL *[striga]*: Carol!

BRINDSLEY: Nu-l cunosti. Nu suporta sa-i atinga cineva comorile. Sunt ca si copiii lui. Le curata de praf de doua ori pe zi cu o carpa speciala din matase. O sa strice totul. Doar nu vrei sa ma faca hot in fata tatalui tau?

CAROL: Normal ca nu!

BRINDSLEY: E, sa sti ca e in stare s-o faca. Devine complet isteric. Il stiu eu.

COLONEL *[striga]*: Brindsley!

CAROL: Si cum naiba putem sa le mutam?

HAROLD: Degeaba. Nu te pot auzi acolo sus.

BRINDSLEY *[isi da jos jagheta]*: Fii atenta, tu ma acoperi. Le servesti bauturile. Ii tii de vorba, faci lucrurile sa mearga firesc. Si lasa totul pe seama mea. O sa incerc sa duc eu totul prin bezna.

CAROL: N-o sa mearga.

BRINDSLEY: Trebuie sa mearga!

COLONEL *[rage]*: Brindsley!!

BRINDSLEY *[lovind in usa]*: Vin, domnule...*[cu calm prefacut]* Caut niste bani, am o datorie la carciuma.

COLONEL: Poti tu sa-mi spui orice, baiatul asta e scrantit.

BRINDSLEY *[lui* CAROL*, intim]*: Ai incredere in mine, iubito.

[Se saruta.]

COLONEL: Vin dupa tine, Miller.

BRINDSLEY: Da, domnule! Da, domnule! Gata, am plecat Dle. Colonel! Sosesc cu intariri.

COLONEL: Grabeste-te, omule.

BRINDSLEY: Carol o sa va ofere de baut. Daca soseste Dl. Bamberger, ii explicati situatia.

HAROLD *[ii cauta mana]*: Vrei sa vin cu tine?

BRINDSLEY: Nu, nu, nu – Doamne fereste: stai aici si simte-te bine.

*[*HAROLD *ii saruta mana.* BRINDSLEY *si-o trage speriat.]*

Adica presupun ca esti epuizat dupa drum si toti pudelii aia. Un gin bun cu lamaie o sa faca minuni. Intr-un minut sunt inapoi. *[Se indreapta spre usa, o deschide, apoi o tranteste cu putere apoi o deschide cu precautie, ramane nemiscat o secunda, indicandu-si obiectele pe care le are de mutat.]*

Scena VII

CAROL *[cu zglobie disperare]*: Asa, si acum, bauturile! Sa vedem ce vrea fiecare. Ginette pentru Dl. Gorringe si cred ca Winnie pentru tati.

COLONEL: Si cum o sa reusesti tu sa te descurci in bezna asta?

CAROL: Tin minte exact cum am pus sticlele. E foarte simplu.

HAROLD: Asculta draga, lasa-ma sa aprind un chibrit. Sunt convins ca nu e chiar asa de periculos, e numai un chibrit. *[Aprinde un chibrit.]*

CAROL: Oh nu!...

*[*BRINDSLEY *se apleaca pe vine si sufla in batul aprins.]*

Vreti, Dle. Gorringe, sa ne aruncati pe toti in aer?... Si bietul domn Bamberger sa nu mai gaseasca decat niste amarate de remasite imprastiate pe ici, pe colo? Foarte nepoliticos. *[Se intinde dupa cutia de chibrituri, o ia cu un gest scurt si o arunca in vasul cu gheata.]*

*[*BRINDSLEY *se furiseaza ca pisica, cu scaunul in brate in timp ce* CAROL *dibuie cu stangacie bauturile. Il aseaza, deschide usa lui* HAROLD *si dispare inauntru cu scaunul.]*

HAROLD: Bamberger? Asta trebuie sa vina? Georg Bamberger?

MISS FURNIVAL: Da. Sa vada lucrarile Dlui. Miller. Nu e palpitant?

HAROLD: Extraordinar! Nu m-as fi gandit! Chiar saptamana trecuta am citit in Sunday Mirror un articol despre el. I se spune milionarul misterios. E apropape complet surd –surd ca o cartita – si-si petrece cea mai mare parte a timpului singur, acasa, inconjurat de colectia sa. Rareori iese din casa, numai daca merge la o galerie de arta sau la un studio privat. Asta da viata! Daca as fi bogat, exact asa as face si eu. Sa stau si sa colectionez tot portelanul chinezesc care exista.

*[*BRINDSLEY *revine cu o jerpelitura de scaun proprie pe care il pune exact in locul celuilalt. O ia delicat spre* COLONEL.*]*

MISS FURNIVAL: N-am intalnit niciodata un milionar. M-am intrebat tot timpul daca sunt diferiti de noi, ceilalti? Vreau sa spun daca le difera pielea.

COLONEL *[fix in fata lui* BRINDSLEY*]*: Pielea?

MISS FURNIVAL: Da. Intotdeauna mi-am zis ca pielea lor e mai fina decat a noastra. Cum era pielea doamnelor cand eram fetita.

CAROL: Ce idee interesanta.

HAROLD: Ah, Ferny e un spirit foarte liber. Mereu plina de imaginatie.

MISS FURNIVAL: Foarte dragut din partea dumitale, Dle. Gorringe. Sunteti mereu atat de generos cu complimentele.

[Cat timp vorbeste, privind fix si tamp in bezna, cu mainile timid impreunate pe genunchi, al doilea scaun este mutat cu grija prin ceea ce ar trebui sa fie campul ei vizual, la cativa centimetrii de fata ei.]

Dar asta nu tine deloc de imaginatie. In zilele mele, finetea pielii era un semn de rafinament. Astazi, pentru noi, clasa de mijloc, e desigur foarte greu sa ne imbracam decent, dar sa mai avem si pielea moale. Cum obisnuia sa spuna tatal meu, chiar inainte de a cadea bombele peste mica noastra casa iubita din Wendover: “Distractia s-a terminat, fata tatii. Noi, clasa de mijloc, suntem ca si morti, o sa disparem precum pasarile dodo”. Bietul tata, cata dreptate avea.

[NOTA: MISS FURNIVAL *isi poate prelungi speech-ul astfel incat sa lase timp tuturor accidentelor. Ce este important in aceasta scena este contrapunctul obtinut printr-o conversatie cat mai fireasca si relaxata ce trebuie in paralel cu lupta lui* BRINDSLEY *cu mobilierul.]*

COLONEL: Tatal dumneavoastra era un om al muncii?

MISS FURNIVAL: Era un om al Domnului, Dle. Colonel.

COLONEL: Oh.

*[*BRINDSLEY *se intoarce cu un balansoar rupt si se indreapta ca o felina spre locul in care sta* COLONELUL.*]*

Cum te descurci cu bauturile alea, Gogosico?

CAROL: Bine, tati. Intr-un minut sunt gata.

COLONEL: Lasa-ma sa te ajut.

CAROL: Daca vrei, poti sa-i duci sucul asta natural lui Miss. Furnival.

COLONEL: Prea bine.

[Se ridica exact cand mana lui BRINDSLEY *trage scaunul de sub el. Cu cealalta mana, iminge balansoarul exact in pozitia scaunului.* COLONELUL *se misca incet prin camera cu mainile intinse dupa bautura. Fara sa stie,* BRINDSLEY *e pe urmele lui carand cel de-al treilea scaun.]*

CAROL: Uite aici, tati. Sucul pentru Miss. Furnival.

COLONEL: Bun asa, Gogosico. *[lui* MISS FURNIVAL*]* Asa deci, tatal dumneavoastra era preot?

MISS FURNIVAL: Era un sfant, Dle. Colonel. Ii sunt recunoscatoare Celui de sus ca n-a mai apucat sa traiasca vulgaritatea si mitocania zilelor noastre.

*[*COLONELUL *porneste in cautarea ei, dar ajunge mult prea in dreapta.]*

HAROLD *[Sta asezat pe canapea, langa ea.]*: Oooh, cata dreptate ai, Ferny. Vulgaritaea si mitocania – astea sunt cele doua plagi. In ziua de azi, comportamentul unor persoane e mai presus de imaginatie. Serios. V-am povestit ce-am patit in magazin Vinerea trecuta? Cred ca nu.

MISS FURNIVAL: Nu, Dle. Gorringe. Cred ca nu.

[La auzul vocii, COLONELUL *se redirectioneaza, se apropie prudent de ea.]*

HAROLD: Ei bine, tocmai deschisesem – era aproximativ zece fara un sfert si eu stergeam praful de pe serviciul de ceai – stiti ca Rockingham-ul aduna la praf, ceva de speriat! – cand cine apare pe usa, nimeni alta decat Dna. Levitt –v-am povestit de ea, roscata aia care se crede darul Domnului pentru barbati

COLONEL *[Ii intalnese capul cu mana si ii intinde paharul de whisky.]*: Aici este limonada dumneavoastra.

MISS FURNIVAL *[cu un frison]*: Oh, va multumesc. Sunteti foarte amabil.

[Cat dureaza povestea lui HAROLD*,* MISS FURNIVAL *agita paharul in mana, fara sa bea.* COLONELUL *regaseste cu greu drumul inapoi catre scaunul sau, care e acum un balansoar.* BRINDSLEY *reapare triumfator; se misca incet de-a lungul camerei aranjandu-si tinuta.]*

HAROLD: Ma rog, ideea e ca tinea in mana o vaza pe care i-o vandusem saptamana trecuta – era un cadou pentru un ramolit batran cu care se ciocaneste putin pe undeva prin Earls Court, sperand sa, dupa moarte sa-i adune bogatiile,

cam asa statea treaba dupa cate am mirosit eu. Tu ma sti, Ferny, ca ma pricep la oameni, iar ea, crede-ma e o strangatoare in adevaratul sens.

[COLONELUL *se aseaza cu incredere in balansoar, care se balanseaza si-l arunca in fata.]*

COLONEL: Pastele masii!

CAROL: Tati, ce-ai patit?

[O pauza. BRINDSLEY, *lovit de panica se aseaza inghetat pe scaunul pe care-l cara.* COLONELUL *dibuie balansoarul si-l aseaza in picioare.]*

COLONEL *[siderat]* : E un imputit de balansoar! N-am vazut in camera asta nici un imputit de balansoar cand am intrat!...

[Perplex, COLONELUL *ramane in pixioare.* BRINDSLEY *se ridica si duce scaunul in locul celui de-al doilea.]*

HAROLD: Ah, da, aveti grija. E putin cam subred. I-am atras atentia lui Brin de cateva ori. Dar vorbeam despre vaza. E un frumos exemplar de Kang Tsi, albastru cu alb si cu un usor luciu oranj pal, absolut autentic – I l-am lasat cu douazeci si cinci de lire, o mare afacere pentru ea, indiscutabil. *[Se ridica si se intinde deasupra mesei din mijloc pentru a-si face povestea mai percutanta.]*

*[*COLONELUL *se reaseaza, cu precautie maxima.]*

Deci, da buzna inauntru, cu parul prins asa in sus, intr-o coafura d-aia de clovn inatarziat –stil frantuzesc- care ar fi aratat bine pe o fata de doua ori mai tanara si de doua ori mai frumoasa-

*[*BRINDSLEY *ridica, din greseala un colt al canapelei;* MISS FURNIVAL *scoate un scurt tipat.]*

Exact! Cunosti genul.

*[*BRINDSLEY *schimba brusc directia..]*

Si nici nu va imaginati ce mi-a spus! “Dle. Gorringe, zice, am fost inselata.”

MISS FURNIVAL: Nu!

HAROLD: Ce naiba! Cuvant cu cuvant. “Inselata”.

*[*BRINDSLEY *se izbeste violent de sculptura, care incepe sa sune violent.]*

[catre acea directie] Liniste acolo! Vorbeste un om!

CAROL *[acopera]*: Imi cer mii de scuze.

*[*TOTI TREI *se uita inmarmuriti spre ea.]*

HAROLD: Deci – “Vai” ii spun eu, “si mai precis ce anume s-a intamplat, Dna. Levitt?” “Pai, incepe ea, din intamplare, i-am dus vaza lui Bill Everett, in Portobello si mi-a spus ca nu e deloc asa cum am crezut, adica chinezeasca si foarte rara. Pe scurt, ca e un rahat enlezesc din secolul XIX!”

*[*BRINDSLEY *gaseste lampa si o ridica. Inconjuara cu ea in mana balansoarul* COLONELULUI*.]*

”Asta zice?” zic eu. “Asta zice?” continui eu calm. Cand sunt nervos, sunt calm. “Da” zice ea. “Asta zice. Si ti-as fi recunoscatoare daca mi-ai da banii inapoi.”

[Cablul lampii care a atarnat pe jos se prinde in balansoar. BRINDSLEY *il trage cu grija. Scaunul se misca. Socat,* COLONELUL *se dezlipeste de spatar.* BRINDSLEY *trage din nou, de data asta mai tare. Balansoarul e tras in fata,* COLONELUL *cade din nou si balansoarul peste el; ramane nemiscat pe podea, acum complet disperat.]*

MISS FURNIVAL: Vai, ce ingrozitor, Dle. Gorringe. Si ce-ati facut?

HAROLD: Am numarat pana la zece si apoi i l-am dat pe degeaba. “In primul rand” i-am zis, “nu m-am asteptam de la clientii mei sa ma controleze pe la spate. In al doilea rand, Bill Everett este la fel de ignorant ca un rahat de caine, habar nu are de diferenta dintre Tang si Ting. Si in al treilea rand, acelasi lucru e valabil si pentru dumneavoastra, Dna. Levitt.”

MISS FURNIVAL: Nu mai spune? Asa ai spus?

HAROLD: Exact asa – ba chiar mai rau. “O aveti in mana, am zis, e o capodopera minora de ceramica chinezeasca, dar dumneavoastra, de fapt, nu meritati sa tineti nici macar o halba cu rahat. Sa nu cumva sa mai puneti vreodata piciorul aici, i-am zis. In caz contrar, Dna. Levitt, nu ma declar responsabil pentru nici o consecinta.”

CAROL *[Tine in mana doua bauturi.]*: Vai de mine, Dle. Gorringe, ce atitudine splendida. Poftiti ginul cu lamaie. Il meritati din plin. *[Si ii da sucul natural.]*

HAROLD *[primindu-l]*: Da. Am fost complet al dracului. Putin mi-a pasat.

CAROL: Unde esti? Unde esti, tati? Poftim aici Scotch-ul.

COLONEL: Aici, Gogoasa lui tati! *[Se ridica ametit, cu greu si-si croieste drum catre paharul cu gin.]*

HAROLD: Catea roscata – sa ma invete pe mine ceramica! Ahh!

MISS FURNIVAL: Dumneavoastra sunteti preocupat de portelan, Dle. Colonel?

COLONEL: Mi-e teama ca nu cunosc prea multe pe aceasta tema, doamna. Imi plac totusi unele chestii d-alea chinezesti – au niste culori intr-adevar deosebite, ca in cazul statuii asteia de aici, foarte rafinata.

HAROLD: Ce statuie, Dle. Colonel?

COLONEL: Cea de pe lada, domnule. Deosebita.

HAROLD: Nu stiam ca Brin are obiecte de ceramica chinezeasca. Si cum arata statuia asta?

*[*BRINDSLEY *ingheata.]*

CAROL *[cu disperare]*: Haideti cu totii sa bem. As vrea sa propun toast-ul regimentului lui tati. Toata lumea sa-si ridice paharele! “Pentru batranul nostru armasar roib. Traiasca englezii si moarte strainilor!”

MISS FURNIVAL: Asa da!

HAROLD: Traiasca armasarul!

[Cu miscari rapide, BRINDSLEY *ia statueta si o aseaza pe masa. Trage haina lui* HAROLD *de pe canapea, inveleste in ea statueta si o lasa pe masa.]*

COLONEL: Multumesc, Gogosico. E foarte frumos si emotionant din partea ta. Foarte emotionant, intr-adevar! *[Da bautura pe gat.]* Al dracului, asta e gin!

HAROLD: Si eu am limonada!

MISS FURNIVAL: Oh! Groaznic!... Groaznic! Asta cred ca e alcool! ...Oh, Doamne, ce cumplit!... *[Realizandu-si sansa, da pe gat, tot paharul.]*

HAROLD *[lui* MISS FURNIVAL*]*: Uite, draga, schimba cu mine. Nu –tu iei limonada –eu iau ginul. Dle. Colonel-

COLONEL: Poftiti, dle.

[Toti isi schimba bauturile intre ei. BRINDSLEY *isi continua cautarea frenetica a abajurului.]*

HAROLD: Poftim, Ferny.

*[*COLONELUL *ii da ei ginul. El primeste sucul de la* HAROLD*.* HAROLD *primeste Scotchul.]*

MISS FURNIVAL: Multumesc.

HAROLD: Hai din nou. Hai, paharele in sus!

COLONEL: Just.

[Beau toti. COLONELUL *scuipa sucul care nimereste direct in fata lui* BRINDSLEY*.]*

Eu nu mai indur nici o clipa din mizeria asta! *[Isi cauta furios bricheta in buzunar si incearca s-o aprinda agasat.]*

CAROL: Tati, te rog!

COLONEL: Nu-mi pasa, Gogosico. Daca va arunc in aer, atunci sa sarim in aer! E absurd... *[Cuvintele sale se topesc in lumina flacarii, care il surprinde pe* BRINDSLEY *tarandu-se pe jos.]* Ce Dumnezeule mare cauti tu aici?

Scena VIII

BRINDSLEY *[ii stinge bricheta]*: Nu fiti imprudent Dle. Colonel! Prima regula a ofiterului nu e "Sa nu-ti expui oamenii la pericole inutile"? *[Inca in genunchi, apuca repede masuta din dreapta.]*

COLONEL: Nu fi impertinent. Unde e lanterna?

BRINDSLEY: Am... carciuma era inchisa.

HAROLD: Ce, te-ai si intors? N-aveai cum atat de repede.

BRINDSLEY: Bineanteles ca aveam cum-

COLONEL: Asculta aici, tinere, se petrece ceva foarte ciudat in casa asta. Poate ca nu ma pricep la arta, Dle. Miller, dar sigur ma pricep la oameni. Recunosc un mincinos si pe intuneric.

CAROL: Tati!

COLONEL: Nu vreau sa ma indoiesc de cuvantul tau, tinere. Dar, in acelasi timp, vreau juramantul tau ca ai fost pana la carciuma. Deci?

CAROL *[Realizand ca nu e in incapera, ridica vocea.]*: Brin, tati vorbeste cu tine!

COLONEL: Si de ce trebuie sa tipi?

BRINDSLEY *[Vine in fuga din camera lui* HAROLD*, prins inca in cablul lampii.]*: Stiu, iubito, mi-am dat seama. Are perfecta dreptate. Am –am ramas doar putin pe ganduri.

COLONEL: Deci? Care-i raspunsul tau?

BRINDSLEY: N... nici n-as putea sa fiu de alta parere, domnule.

COLONEL: Cum?

BRINDSLEY: Ce ati facut dumneavoastra a fost o remarca foarte inteligenta. Nu i-ar fi putut trece prin cap oricui. Foarte speciala. Intelegeti. Chiar spirituala. Da fapt, da, a fost spirituala. De ce sa n-o spun pe sleau?...

COLONEL: Asculta, tinere, incerci sa faci pe amuzantul?

BRINDSLEY *[intransigent]*: Incerc orice, domnule...

HAROLD: Domnilor, situatia devine putin neplacuta, nu?

CAROL: Din ce in ce mai suparatica.

COLONEL: Liniste, Gogoasa. Ma ocup eu.

BRINDSLEY: Sa va ocupati de ce, domnule?

COLONEL: Daca tu crezi c-o las pe fiica mea sa se marite cu un mincinos innascut, te inseli amarnic.

HAROLD: Sa se marite!?

CAROL: Da, asta-i ideea.

HAROLD: Tu si tinerica asta, Brin?

CAROL: Sunt ceea ce se cheama logoditi. Depindem doar de aprobarea lui tati.

HAROLD: Asta-i buna! *[Furios peste masura, jignit in amorul propriu.]* Nu, ca asta-i o surpriza!

BRINDSLEY: O tineam secret!

HAROLD: Evident. Si de cat timp tine povestea asta?

BRINDSLEY: De cateva luni.

HAROLD: Vulpoi batran ce esti!

BRINDSLEY *[cu emotii]*: Harold, sper ca-ti dai consimtamantul.

HAROLD: Iarta-ma, dar trebuie sa recunosc ca sti foarte bine sa ascunzi lucruri.

BRINDSLEY *[impaciuitor]*: Am vrut sa-ti spun, Harold... chiar am vrut! Tu erai singura persoana careia voiam sa-i vorbesc despre asta.

HAROLD: Si ce te-a impiedicat?

BRINDSLEY: Nu stiu. N-am prins momentul.

HAROLD: M-ai vazut zilnic.

BRINDSLEY: Stiu.

HAROLD: Puteai sa-mi vorbesti oricand.

BRINDSLEY: Stiu.

HAROLD *[tafnos]*: De fapt, e treaba ta. Nu te obliga nimeni sa-mi faci confidente. Doar suntem vecini numai de trei ani de zile. Numai ca eu, mi-am inchipuit mereu ca intre noi e ceva mai mult decat o simpla apropiere geografica, dar e limpede ca m-am inselat.

BRINDSLEY: Haide, Harold, nu te ataca.

HAROLD: Nu ma nimic. Spun doar ca sunt surprins, atat. Surprins si cumva dezamagit.

BRINDSLEY: Of, Harold, te rog sa intelegi-

HAROLD *[strident]*: Nu am nevoie de nici o explicatie! O sa am grija in viitor sa nu mai contez asa de mult pe prietenie. Eu sunt prost! Fraier si prost sa am incredere!

*[*MISS FURNIVAL *se ridica cu hotarare catre masa cu bauturi.]*

COLONEL: Doamne Dumnezeule!

CAROL *[lingusitor]*: Haideti, Dle. Gorringe. Fiti intelegator. N-am spus la nimeni. Nici unui singur sufletel. Zau asa.

COLONEL: Nici nu e nimic de spus, Gogoasa. Si ma indoiesc ca va fi!

BRINDSLEY: Domnule, se pare ca am pornit cu stangul. Si e numai vina mea, va rog sa ma iertati.

MISS FURNIVAL *[zdranganind la masa cu bauturi]*: Tatal meu obisnuia mereu sa spuna, “Sa gresesti e omeneste; sa ierti e dumnezeiesc.”

CAROL: Credeam ca altcineva a spus asta.

MISS FURNIVAL *[voioasa]*: Toti l-au copiat pe tata. *[Gaseste sticla cu gin, o ia si o adulmeca nesatul.]*

CAROL: Pot sa va ajut, Miss Furnival?

MISS FURNIVAL: Nu, multumesc, Miss Melkett, imi turnam doar niste suc. Asta daca imi e permis, Dle. Miller?

BRINDSLEY: Desigur. Va rog.

MISS FURNIVAL: Multumesc. Sunteti foarte amabil. *[Isi toarna fara rusine.]*

COLONEL: Asculta domnule, oriunde ai fi-

BRINDSLEY: Aici, Dle. Colonel.

COLONEL: O sa trec cu vederea comportamentul tau bizar, de data asta, dar baga la cap, Miller. Fiica mea mi-e draga. Arata-mi ca poti sa ai grija de ea, si n-o sa va stau in cale. Mi se pare destul de just, corect?

BRINDSLEY: Da, domnule. Foarte just, domnule. Foarte just si corect. *[Face mutre.]*

CAROL: Bineanteles ca poate sa aiba grija de mine, tati. Lucrarile lui o sa fie celebre in toata lumea. In cinci ani o sa ma simt exact ca Dna. Michelangelo.

HAROLD *[arogant]*: Numai ca Dna. Michelangelo n-a existat.

CAROL *[iritata]*: Serios?

HAROLD: Da. Michelangelo avea porniri erotice de o alta natura.

CAROL: Vai, Dle. Gorringe, n-am stiut. *[Ii scoate limba.]*

BRINDSLEY: Aculta, Harold, imi pare rau ca te-am facut sa suferi.

HAROLD *[arogant]*: Stai linistit.

BRINDSLEY: Ba nu stau. Te rog, iarta-ma.

HAROLD: Nu ma simt capabil sa intretin o relatie de prietenie cu o vipera.

MISS FURNIVAL: Nu uitati: sa gresesti e omeneste, sa ierti, dumnezeieste!

COLONEL *[iritatat]*: Ati mai spus asta, doamna.

MISS FURNIVAL *[dand ginul peste cap]*: Zau?

Scena IX

[Intra CLEA*, care poarta ochelari de soare si o geanta de voiaj. Sta fix in pragul usii, uimita de intuneric. Isi da jos ochelarii, dar nu o ajuta prea mult. ???]*

CAROL: Brin nu e chiar o vipera. E doar un artist, nu-i asa, scumpule?

BRINDSLEY: Da, scumpo.

*[*CAROL *il saruta zgomotos chair sub nasul lui* CLEA*, ramasa masca. El ii intoarce sarutul.]*

HAROLD: *[Se indreapta catre ea sa-si ia bautura, intersectandu-se cu* CLEA *care vine spre canapea.]* Trebuie sa recunosc ca nimic nu e mai placut decat s-o faci lata cu o fata frumoasa.

CAROL *[siret]*: Dar nici nu m-ati vazut.

HAROLD: Oh, dar imi dau seama si asa. Brindsley a avut tot timpul gusturi foarte bune. Ii spuneam mereu, ai gusturi la doamne cum am eu la portelanuri. Mersi.

*[*HAROLD *si* BRINDSLEY – *unul de sus si altul din stanga – incep sa se indrepte spre canapea. La cuvantul " modest" toti trei,* CLEA *in mijloc, se aseaza.* BRINDSLEY*, desigur isi imagineaza ca sta langa* HAROLD*.]*

BRINDSLEY: Harold!

CAROL: Hai, Brin, nu fi prost. De ce esti asa modest? Am gasit o poza cu una din bucatelele lui de acum doi ani si trebuie sa recunosc ca era destul de frumusica, cu un stil asa mai neglijent.

HAROLD: Care era aia? Presupun ca se refera la Clea.

CAROL: Ai cunoscut-o, Dle. Gorringe?

HAROLD: O, da. A stat pe aici ceva vreme.

*[*BRINDSLEY *ii da un cot lui* CLEA *ca avertisment – imaginandu-si, desigur ca e* HAROLD*.* CLEA *il loveste usor pe* HAROLD.*]*

CAROL *[surprinsa]*: Nu mai spune?

HAROLD: Ba da, draga. Sau vorbesc aiurea?

BRINDSLEY: Deloc. I-am povestit lui Carol totul despre Clea. *[Jocul se repeta, de data asta mai puternic.]* Dar sunt surprins ca pentru tine trei luni inseamna "ceva vreme".

*[*CLEA *ii face o fata de totala revolta.* HAROLD *e la fel de socat.]*

CAROL: Si cum era?

BRINDSLEY *[cu intentie, in urechea lui* CLEA*]*: Presupun ca abia iti aduci aminte, nu-i asa, Harold?

HAROLD *[vorbind peste ea]*: Cum naiba sa nu-mi aduc aminte?

BRINDSLEY: Pai, fiind o poveste veche de acum doi ani, m-am gandit c-ai uitat.

HAROLD: Doi ani?!

BRINDSLEY: De acum doi ani!!! *[O loveste asa de tare pe* CLEA*, incat* HAROLD *cade de pe canapea, rasturnand bautura si tot...]*

HAROLD *[revenindu-si, plin de dispret]*: Acum c-ai adus vorba, imi aduc aminte perfect de ea. Adica, nu e genul de om pe care sa-l uiti cu una cu doua!

CAROL: Era frumusica?

HAROLD: Deloc. As spune chiar contrariul. Mai degraba era comuna.

BRINDSLEY: Nu e adevarat!

HAROLD: Imi dau si eu cu parerea.

BRINDSLEY: Dar pana acum n-ai mai facut-o.

HAROLD *[Se apleaca deasupra lui* CLEA.*]*: Pentru ca n-am fost intrebat! Dar daca tot ai adus vorba, sa sti ca eu tot timpul am zis ca e urata. In primul rand, avea dintii ca o razatoare – galbeni si ascutiti. Si in al doilea rand, avea o piele oribila.

BRINDSLEY: Asta nu e deloc adevarat!

HAROLD: E, cum sa nu! Imi aduc aminte perfect. Arata ca un tapet nou si roz pus peste un tapet vechi si gri.

MISS FURNIVAL: Aveti dreptate, Dle. Gorringe. Abia daca am vazut-o de cateva ori, dar pielea ei m-a frapat. Avea o culoare foarte ciudata, nu stiu cum sa spun – foarte grosolana... deloc moale, cum te-ai fi asteptat la o domnisoara tanara, asta daca era domnisoara.

*[*CLEA *se ridica furioasa.]*

HAROLD: Da, da, corect. Grosolana.

MISS FURNIVAL: Si zgrunturoasa.

HAROLD: Foarte zgrunturoasa.

BRINDSLEY: E dezgustator.

HAROLD: Sti bine ca nu mi-a placut niciodata de ea, Brindsley. Era mult prea desteapta.

MISS FURNIVAL: Si exasperant de boema.

CAROL: Adica era pretentioasa cum ii e si numele?

*[*CLEA*, care pana acum a stat ca la un meci de tennis, ramane cu gura, pur si simplu, cascata.]*

Pun pariu ca era. In poza aia era imbracata intr-un fel de sac taranesc din panza cu o esarfa pana-n pamant. Arata ca “Mireasa nebuna” de Lloyds Bank.

[Rad cu totii, BRINDSLEY *mai tare ca toti. Ghidata de sunetul vocii,* CLEA *intinde mana si-i arde una peste fata.]*

BRINDSLEY: Ahh!

CAROL: Ce-ai patit?

MISS FURNIVAL: Ce s-a intamplat Dle. Miller?

BRINDSLEY *[furios]*: Nu mi se pare amuzant deloc, Harold. Ce naiba se intampla cu tine?

*[*CLEA *o sterge.]*

HAROLD *[indignat]*: Cu mine?

BRINDSLEY: Pai sunt convins ca n-a fost Colonelul.

COLONEL: Ce n-a fost, domnule?

*[*BRINDSLEY*, ridicandu-se, o atinge pe* CLEA*. O recunoaste instantaneu.]*

BRINDSLEY: Clea!... *[ingrozit]*: Clea!

*[*CLEA *se retrage si se departeaza. In cele ce urmeaza, incerca cu disperare sa o gaseasca in inruneric, iar ea il evita la limita.]*

COLONEL: Pardon?

BRINDSLEY: Nimic, imi aduceam aminte de ea, domnule. Spuneti cu totii cele mai absurde povesti. Era frumoasa... Si, Harold, tocmai ai recunoscut ca eram faimos pentru gusturile mele la femei.

HAROLD: Da, dar ai avut si minus-uri.

BRINDSLEY *[bajbaind frenetic prin jur]*: Prostii! Era frumoasa si iubitoare si tandra si buna si statornica si spirituala si adorabila in toate sensurile!

CAROL: Mie mi-ai spus ca era calda ca un sloi de gheata.

BRINDSLEY: Da? Serios? Nu cred. Nu. Ce-am vrut sa spun e ceva... cu totul diferit... Complet diferit... Total diferit... Asa cum creta e diferita decat branza! Desi, daca stai mai bine sa te gandesti, branza nu-i asa de diferita de creta. *[rasul maniacal]*

COLONEL: Esti sigur ca sti ce indrugi acolo?

[Intre timp, CLEA *apuca de pe masa cu bauturi o sticla de vodka, pe care o ia cu ea.]*

CAROL: Cand te-am intrebat cum era, aici, in camera asta, mi-ai spus: “Era pictorita. Foarte cinstita. Foarte desteapta si calda ca-“

BRINDSLEY *[se opreste, exasperat]*: Un sloi de gheata! Da, bine! Asa am spus! Recunosc! Si ce dracului e cu asta?

CAROL: Nimic!

[Isi desface bratele intr-un gest de disperare, si nimereste fix in CLEA*; se imbratiseaza instantaneu. O scurta pauza.]*

COLONEL: Daca baiatul asta nu e scrantit, eu nu stiu ce vorbesc!

CAROL: De unde pana unde ai scos-o acum, asa dintr-o data, ca era buna si tandra?

BRINDSLEY *[tandru]*: Putea fi. Din cand in cand. Foarte.

CAROL: Foarte rar, banuiesc.

BRINDSLEY: Nu chiar asa de rar. *[O saruta pe* CLEA*.]* Deloc nu asa de rar. *[O conduce incet spre scari, prin fata lui* CAROL*, iritata la culme.]*

CAROL: Adica mai precis ce vrei sa spui?... *[Urland]* Brindsley, cu tine vorbesc!!

BRINDSLEY *[Sotto voce, in urechea lui* CLEA*, in timp ce trec prin spatele lui* HAROLD*.]*: Pot sa explic. Du-te sus in dormitor. Asteapta-ma acolo.

HAROLD *[minunandu-se, crezand ca se vorbeste cu el]*: Acum? ...Crezi ca e momentul potrivit?

BRINDSLEY: Doamne!... Nu cu tine vorbeam!

CAROL: Ce-ai zis?

HAROLD *[lui* CAROL*]*: Cred ca te vrea sus, in dormitor. *[cu subanteles]* In ce scop, nici nu-mi pot imagina.

COLONEL: Sa comploteze din nou, indraznesc eu sa cred.

MISS FURNIVAL: Eee, discutii de indragostiti, Dle. Colonel.

COLONEL: Foarte emotionant, sunt sigur.

*[*BRINDSLEY *o impinge pe* CLEA *pe scari.]*

MISS FURNIVAL: “Toate povestile se sfarsesc cu indragostitii care se intalnesc”, dupa cum spunea tatal meu.

COLONEL: Ce tata deosebit de original ati avut, doamna.

*[*CAROL *ii urmeaza pe scari. Ii vedem pe toti trei urcand ca orbetii pe scari. Mainile lui* BRINDSLEY *pe coapsele lui* CLEA*, mainile lui* CAROL *pe coapsele lui* BRINDSLEY.*]*

CAROL *[cu un ton teatral conspirativ]*: Ce s-a intamplat, scumpule? E ceva rau? De ce nu te poti misca?

[Urmatorul dialog in sotto voce.]

BRINDSLEY: Nu-i nimic. Am dus totul inapoi –fiecare obiectel– mai putin canapeaua, dar am acoperit-o.

CAROL: Deci putem sa aprindem bricheta?

BRINDSLEY: Da. NU!!

CAROL: De ce nu?

BRINDSLEY: Nu conteaza!

CAROL: De ce vrei sa vin in dormitor?

BRINDSLEY: Pai nu vreau. Pleaca!

CAROL: Fermecator!

BRINDSLEY: N-am vorbit serios.

COLONEL: Vezi, exact ce-am spus! Conspira din nou. Ce naiba se intampla acolo?

BRINDSLEY: Nimic, Dle. Colonel. Tocmai mi-am amintit – cred ca am o lanterna sub pat. O tin acolo pentru infractori. Sa-i orbesc. Mai puneti-va ceva de baut, Dle. Colonel. *[O impinge pe* CLEA *in dormitor si inchide usa.]*

COLONEL: Cum adica sa-mi mai pun? Pana acum n-am baut nimic.

MISS FURNIVAL: Oh! Bietul Colonel! Lasati-ma, va ajut eu!

COLONEL *[Se ridica.]*: Pot si singur, multumesc. Sa va aduc un nou suc.

MISS FURNIVAL *[Se ridica.]*: Nu, multumesc, Dle. Colonel, lasati, ma descurc si singura. E un exercitiu bun!

[Orbecaie spre masa cu bauturi. Deasupra, CLEA *si* BRINDSLEY *stau asezati pe pat.]*

CLEA: Deci asa arata o intalnire pe nevazutelea. Ce dracului se intampla aici?

BRINDSLEY *[sarcastic]*: Nimic special! Georg Bamberger vine in seara asta sa-mi vada lucrarile si avem pana de curent.

CLEA: Si asta-i motivul pentru susotitul asta tainic?

BRINDSLEY: Asculta, nu pot sa-ti explic totul acum.

CLEA: Si patachina aia cine e? *[Imita vocea lui* CAROL*.]*

BRINDSLEY: O prietena.

CLEA: Parea mai mult decat atat.

BRINDSLEY: Daca vrei neaparat sa sti, e Carol. Ti-am povestit despre ea.

CLEA: Idioata aia mica?

BRINDSLEY: E o fata foarte dulce. Si ar trebui sa sti ca ne-am apropiat foarte mult in ultimele sase saptamani.

CLEA: Cat de mult?

BRINDSLEY: Destul de mult.

CLEA: Si te-ai apropiat si de tatal ei la fel?

BRINDSLEY: Nu te priveste, au venit sa-l cunoasca si ei pe Dl. Bamberger.

CLEA: Ce ai vrut sa-mi spui la telefon mai devreme?

BRINDSLEY: Nimic.

CLEA: Minti.

BRINDSLEY: Ah, uite Inchizitia! Asculta, Clea, daca m-ai iubit vreodata cu adevarat, sterge-o de aici in liniste fara alte intrebari si promit ca trec eu pe la tine mai tarziu si-ti explic totul.

CLEA: Nu te cred.

BRINDSLEY: Te implor iubito... Te implor... Te implor... Te implor!! *[Se saruta pasional, intinzandu-se pe pat.]*

COLONEL *[turnandu-si bautura]*: In sfarsit... un pahar sanatos de Scotch. Va descurcati cu sucul?

MISS FURNIVAL *[Incantata ca-si toarna un gin enorm.]*: O, da, multumesc, Dle. Colonel!

COLONEL: Ma intreb daca individul asta, Bamberger o sa mai apara pana la urma. A intarziat deja o jumatate de ora.

HAROLD: Oh! Asta nu-i nimic. Milionarii intarzie tot timpul. Asta e obiceiul lor.

MISS FURNIVAL: Aveti perfecta dreptate, Dle. Gorringe. Asa mi i-am si imaginat. Mainile ca matasea si mereu cu doua ore intarziere.

CAROL: Brin sta deja cam mult acolo sus. Ce poate sa faca?

HAROLD: Poate ca o tine pe Clea ascunsa in dormitor si acum au un tête-à-tête!!

CAROL: Ce idee nastrusnica, Dle. Gorringe!

BRINDSLEY *[Se desprinde din imbratisare.]*: Nimeni nu mai saruta ca tine!

CLEA: Mi-a fost atat de dor de tine, Brin. Trebuia sa te vad. Nu m-am gandit la nimic altceva in ultimele sase saptamani. Brin, am facut cea mai cumplita greseala cand te-am parasit.

BRINDSLEY: Clea – te rog; pur si simplu, nu putem sa vorbim despre asta acum. Nu poti sa ai incredere in mine macar pentru o ora?

CLEA: Bineanteles ca pot, dragule. Deci nu ma vrei jos cu tine?

BRINDSLEY: Nu.

CLEA: Atunci o sa ma dezbrac si o sa ma bag cuminte in pat. Te astept pana scapi de toata lumea.

BRINDSLEY: O idee foarte proasta!

CLEA *[Se intinde spre el.]*: Eu cred ca e incantatoare. O mica relaxare fierbinte pentru amandoi.

BRINDSLEY: *[cazand din pat]*: Dar sunt perfect relaxat!

CAROL: Brindsley!

CLEA: “Si-n bezna incaperii, cu lumina cazuta/ Incet, nevazuta, o voce mi-a spus:/ Sfarseste-ti povestea demult inceputa,/ Pe joaca iubitul ti-e pus.” Nu-ti plac?

BRINDSLEY: Nu, nu e asta. Numai ca nu pot sa-ti explic acum.

CLEA: Lasa, nu-i nimic, imi explici mai tarziu... in pat!

BRINDSLEY: Nu astazi, Clea.

CLEA: Ori facem ca mine, ori cobor si-ti dau la iveala sordidul tau secret.

BRINDSLEY: Nu am nici un secret sordid!

CLEA: Inseamna ca pot sa cobor si eu!

CAROL, **COLONEL** *[Rag impreuna.]*: BRINDSLEY!!!

BRINDSLEY: O, Doamne!!... Bine, ramai. Numai fa liniste... Catea santajista! *[Apare in capul scarilor.]* Da, iubirea mea?

CAROL: Ce faci acolo sus? Ti-a luat un secol!

BRINDSLEY: Am... Am... M-am uitat putin si prin baie, iubito. Niciodata nu poti sa sti ce gasesti in dulapiorul ala plin de minuni.

COLONEL *[Vine spre scari.]*: Incerci sa ma inebunesti si pe mine, domnule? Incerci sa ma aduci la disperare?

BRINDSLEY: In nici un caz, domnule!!

COLONEL: Te avertizez, Miller, nu e deloc greu! Pe vremuri, in regiment eram celebru pentru crizele mele de furie! ...M-ai auzit?

CLEA: S-ar putea sa cant! *[Infasurata in prosop, trece spre baie.]*

BRINDSLEY: S-ar putea sa-ti sparg dintii!

COLONEL: Ce-ai spus?

CAROL: Brin! Cum iti permiti sa vorbesti asa cu tati!

BRINDSLEY: Oh!! Eu... Am... Nu cu tati vorbeam eu asa!

CAROL: Atunci cu cine vorbeai?

BRINDSLEY: Nu vorbeam cu nimeni! Cu mine! Cu mine vorbeam! Imi spuneam... “Daca mai orbecai mult pe aici pe sus, s-ar putea sa-mi sparg dintii!”

COLONEL: Nebun!... Nebun!... Nebun de legat! E singura explicatie- asta e- te-ai logodit cu un dement.

CAROL: Ceva se intampla acolo sus, si urc la tine sa vad ce. M-auzi, Brin?

BRINDSLEY: Carol – nu!

CAROL *[uricand scarile]*: Nu sunt asa proasta cum ma crezi. Stiu eu cand imi ascunzi ceva. Vocea ti se schimba – foarte ciudatel, foarte suspectel!

BRINDSLEY: Iubito, te rog. Nu se cade pentru o domnisoara... Sunt convins ca Dl. Colonel nu e de acord sa intri in dormitorul unui barbat asa pe intuneric!

CAROL: Vin, Brindsley, vin!!!

BRINDSLEY *[alunecand pe scari]*: Vin eu la tine... Hai sa bem ceva impreuna...

Scena X

[Intra SCHUPPANZIGH*. Poarta uniforma Regiei londoneze de electricitate si are o geanta mare de scule.]*

SCHUPPANZIGH: Halo! Dle. Miller? Dle. Miller? Am venit cum am stabilit.

BRINDSLEY: Dumnezeule!... e Bamberger!

CAROL: Bamberger?

BRINDSLEY: Da, Bamberger. *[Zboara pe scari si o trage de mana pe* CAROL.*]*

SCHUPPANZIGH: Ati crezut ca nu mai ajung, nu?

[Isi scoate haina si sapca. Ramane in salopeta.]

BRINDSLEY: Nici gand. Sunt impresionat c-ati putut sa va faceti timp pentru asta. Stiu cat de ocupat sunteti. Mi-e teama insa ca a survenit cel mai cumplit dezastru. Avem o pana de curent.

HAROLD: Trebuie sa vorbesti mai tare, dragule. E complet surd!

BRINDSLEY *[Zbiara.]*: Am avut o pana – nu sunt cele mai bune conditii pentru privit sculpturi.

SCHUPPANZIGH: Nu va faceti griji. Uite!

[Scoate o lanterna din buzunar si o aprinde.Schimbare de lumina, fireste.]

CAROL: Oh, ce usurare!

BRINDSLEY *[Grabit, trage fata de masa si peste restul canapelei.]*: Aveti tot timpul la dumneavoastra o lanterna?

SCHUPPANZIGH: In general, da. Vad mai bine detaliile. *[Ii observa si pe ceilalti.]* Aveti o intalnire privata?

MISS FURNIVAL: O, nu! Eu tocmai plecam. Nu vreau sa va tulbur atentia.

SCHUPPANZIGH: Nu va faceti griji din pricina mea, scumpa doamna. Nu ma tulbur asa de usor.

MISS FURNIVAL *[cucerita]*: Oh!...

BRINDSLEY *[zbierandu-i in ureche]*: Sa vi-l prezint pe Colonelul Melkett.

COLONEL *[zbierandu-i in cealalta ureche]*: Am o deosebita onoare, domnule!

SCHUPPANZIGH *[isi da peste ureche]*: Nu, nu – onoarea e de partea mea!

BRINDSLEY: Miss Carol Melkett.

CAROL *[zgariindu-l pe timpan]*: Hello. Ma bucur c-ati putut veni! E extrem de dragut din partea dumneavoastra sa fiti asa de saritor!

SCHUPPANZIGH: Deloc, deloc.

BRINDSLEY: Harold Gorringe – un vecin!

HAROLD: Imi pare bine. Sunt, deasemenea, onorat.

SCHUPPANZIGH: Incantat.

HAROLD *[zbierand]*: Sincer sa fiu, e un adevarat eveniment sa va cunosc!

BRINDSLEY: Si o vecina, D-ra. Furnival.

SCHUPPANZIGH: Sarut mainile!

MISS FURNIVAL *[suierandu-i in ureche]*: Ne adapostim cu totii aici de furia intunericului. *[Excama necontrolat in timp ce-i tine mana.]* Oh! E adevarat! Sunt mai fine! Mult, mult mai fine!

BRINDSLEY: Miss Furnival, va rog!

*[*BRINDSLEY *si* HAROLD *o iau pe sus.]*

SCHUPPANZIGH: De ce strigati cu totii la mine? Nu sunt surd.

BRINDSLEY *[lui* HAROLD*]*: Tu ai spus ca e.

HAROLD: Am citit ca e.

MISS FURNIVAL: Tatal meu era.

[Deasupra, CLEA *reintra purtand jumatate din pijamaua lui* BRINDSLEY *si nimic altceva. Intra in pat cu sticla de vodka si cu o periuta de dinti.]*

SCHUPPANZIGH: Imi cer scuze, dar sunt presat de timp. Daca ati putea sa-mi aratati pe unde s-o iau.

BRINDSLEY: Desigur. In studio, acolo. Iubito, arata-i tu drumul oaspetelui nostru – cu lanterna.

CAROL: Ce??...

BRINDSLEY *[sotto voce]*: Canapeaua!... Ia-l de acolo!

CAROL: A, da!!

SCHUPPANZIGH *[observa sculptura]*: Oh! Mai sa fie! Ce obiect extraordinar!

BRINDSLEY: A, nu e decat o lucrare oarecare pe care o tin aici.

SCHUPPANZIGH: Oarecare, poate, dar fascinanta!

BRINDSLEY: Chiar credeti?

SCHUPPANZIGH *[se apropie de ea]*: Absolut! Ja!

BRINDSLEY: Daca va place, sa-mi vedeti intreaga colectie. E in camera de alaturi. Logodnica mea o sa va arate drumul!

*[*MISS FURNIVAL *sta aburita pe canapea. E aproape complet beata.]*

SCHUPPANZIGH: Cate o minune pe rand, va rog! In lumea asta vorace, e atat de usor sa faci indigestie vizuala – greu de gasit un Alka Seltzer vizual... permite-ti-mi s-o diger, mai intai pe prima!

BRINDSLEY: Oh, desigur... Bineanteles... Nu e nici o graba – absolut nici o graba... Numai ca... *[Inspirat]* De ce nu o digerati in intuneric?

SCHUPPANZIGH: N-am inteles bine?

BRINDSLEY: N-o sa va vina sa credeti, domnule, dar am conceput, de fapt aceasta lucrare pentru a fi admirata in intuneric. Puneam atunci bazele unei teorii foarte interesante. Stiti, probabil, ce ziceau victorienii: “copii trebuie vazuti, nu auziti”? Ei bine, eu am spus: “Arta trebuie simtita, nu vazuta.”

SCHUPPANZIGH: Incantator.

BRINDSLEY: Da, nu-i asa? O numesc teoria Senzibilizarii tactile. Daca nu te loveste in moalele capului, nu e arta. De ce nu-mi dati mie lanterna sa incercati si dumneavoastra?

SCHUPPANZIGH: Cu placere, da!! *[Ii da lanterna lui* BRINDSLEY*.]*

BRINDSLEY: Multumesc!

[Stinge lanterna. MISS FURNIVAL *se intinde pe canapea.]*

Acum desfaceti mainile si cuprindeti-o in brate, domnule.

*[*BRINDSLEY*, taraste canapeaua in surdina, inspre atelier.]*

Concentrati-va, incet, relaxati-va!

*[*SCHUPPANZIGH *imbratiseaza sculptura cu o ardoare ferventa.]*

Acum intelegeti ce vreau sa spun?

[Trage usor draperia.]

SCHUPPANZIGH: E uluitor!... Absolut incredibil!... E atat de adevarat ce spuneti!... Asa, bucata asta de piatra devine brusc o capodopera.

BRINDSLEY *[coplesit]*: Chiar asa?

SCHUPPANZIGH: Bineanteles! O simt aici –si aici– cele doua poluri ale nelinistii omenesti!... Iubirea de sine si ura de sine si amandoua duc catre acelasi punct terminus! Asta e conceptul lucrarii, nu-i asa?

BRINDSLEY: Ah, da, care altul?...

SCHUPPANZIGH: Care altul! Hai – sa o botez pentru dumneavoastra! Dati-mi lanterna, va rog!

BRINDSLEY: Lanterna?...

SCHUPPANZIGH: Lanterna mea!... Dati-mi lanterna! Vreau sa iluminez propria-mi iluminare.

BRINDSLEY: Oh... Da, desigur, cum sa nu!

[Furios, se intoarce la SCHUPPANZIGH*, aprinde lanterna si i-o da..]*

Poftiti, domnule.

SCHUPPANZIGH: Asa! *[maret]* Botez aceasta capodopera – Spiritul lui Shakespeare!... Vedeti- Malvolio! Hamlet! Malvolio, dupa cum bine stiti, era bolnav de iubire de sine. Hamlet de ura de sine. Nu putea iubi pe altii, pentru ca nu se putea iubi pe sine. Asta e o boala veche, descoperita cu mult timp in urma de Sf. Augustin. Dar sunt sigur ca stiti toate aceste lucruri.

BRINDSLEY *[mustacind gatuit si cu modestie]*: N-as spune chiar asa... E limpede ca sunteti un mare expert, domnule.

SCHUPPANZIGH: Sunt, ja, fara discutie!

BRINDSLEY: Cum v-ati dat seama de toate astea in intuneric! *[Smulge brusc lanterna din mana electricianului si se intoarce la canapea, balbaindu-se intr-una.]* Asta e ceea ce numesc eu un maestru connoisseur. Toti pot vedea simboluri in lumina. Dar sa le recunosti in bezna, inseamna ca ati inteles pe deplin teoria mea, intreaga mea teorie, Sensibilizarea tactila! Sunteti uimitor, domnule!

SCHUPPANZIGH: Et vous êtes très gentil!

[Disperat, BRINDSLEY *impinge canapeaua in atelier, cu cot cu supusa* MISS FURNIVAL*, beata crita.]*

BRINDSLEY: Si cine stie? Poate ca veti putea intelege si aprecia si ultima mea doctrina: Inteligenta tactila!

SCHUPPANZIGH: Desigur! De ce nu?... Sunteti un creator de geniu – iar eu un critic de geniu! Suntem facuti unul pentru celalalt! Stand aici acum, simt punctul nodal al teoriei! *[Imbratiseaza din nou sculptura.]* Suprema angoasa! Panica si chinul timpurilor noastre! Simplu, dar nu si simplist! Ingenios dar nu si ingenuu! Si mai presus de toate, puternica sa forta morala. Despre cate lucrari moderne putem oare sa afirmam asemenea lucruri, oameni buni?

CAROL: Cam despre nici una, as spune eu.

SCHUPPANZIGH: Sper ca nu va plictisesc cu teoriile. Am acest cusur.

CAROL: Doamne fereste, nici nu se pune problema! As putea sa ascult asa toata noaptea. Este cat se poate de profundisim!

HAROLD: Trebuie sa recunosc, chiar iti da de gandit.

COLONEL: Eu nu am o parere personala despre toate acestea, domnule, dar este o onoare sa va ascult.

[de vazut!!! COLONELUL vrea din nou sa se aseze pe canapea, dar n-o mai gaseste, incearca sa o simta cu mana. Nu reuseste, atunci incearca si cu fundul, poate asa sa o simta mai bine. Chiar atunci, BRINDSLEY impinge o alta jerpelitura din studio, care nimereste chiar sub fundul COLONELULUI care se aseaza fix pe mana lui BRINDSLEY, care incearca cu disperare sa se elibereze.]

HAROLD: Vreti sa spuneti ca vedeti toate aceste lucruri intr-o bucatica de metal?

SCHUPPANZIGH: O minuscula bucatica de metal, tocmai aste e si ideea. Un miracol al sublimarii/ comprimarii! Daca vreti opinia mea, baiatul asta este un geniu. Un maestru al miniaturii. In spatiul unei cutii de chibrituri, el poate realiza tot ce-si doreste – virginitatea indoliata a Antigonei! Corala alba de pe Acropole. Wunderbar!

CAROL: Super tare!

SCHUPPANZIGH: Astfel de lucrari trebuie sa coste sume imense, Dle. Miller. Cred ca sunt foarte scumpe! De exemplu, asta, ce pret are?

BRINDSLEY: Cincizeci.

CAROL: Cinci sute de guinee.

SCHUPPANZIGH: A, da! Foarte ieftina!

HAROLD: Ieftina!?

CAROL: Se pare ca da, Dle. Gorringe. Deci... o luati dumneavoastra atunci?

SCHUPPANZIGH: Eu?

BRINDSLEY: Iubito... nu grabesti putin lucrurile? Poate ca doriti sa vedeti si restul colectiei mele.

SCHUPPANZIGH: Alas, nu mai am timp. Sa mai zabovesc ar fi placut, dar alas, trebuie sa lucrez... De altfel, cum a descoperit si Moise, e suficient doar sa privesti mierea si laptele. Nu e nevoie sa le infuleci!

BRINDSLEY: Deci.

COLONEL: Deci...

HAROLD: Deci...

CAROL: Deci... Ati dori s-o aveti?

SCHUPPANZIGH: Foarte mult.

COLONEL *[Se ridica.]*: Pentru cinci sute de guinee?

SCHUPPANZIGH: Fara discutie – daca i-as fi avut!

HAROLD: Potrivit lui Sunday Mirror, averea dumneavoastra se ridica pe putin la saptesprezece milioane de lire.

SCHUPPANZIGH: Ziarele de Duminica sunt celebre pentru dezinformare. Potrivit extrasului meu de cont, averea mea se ridica la o suta de lire, opt silingi si patru pence.

HAROLD: Adica ati dat faliment?

SCHUPPANZIGH: Nu. Adica n-am avut bani niciodata.

COLONEL: Draga domnule, stiu ca milionarii au obiceiul sa fie excentrici, dar asta devine deja obositor.

CAROL: Ssss, tati!

SCHUPPANZIGH: Milionarii? Dar drept cine ma luati?

COLONEL: Las-o balta omule! Doar sti cine esti!

CAROL: Dle. Bamberger, e cumva un joc?

SCHUPPANZIGH: Iertati-ma. Asta nu e numele meu.

BRINDSLEY: Nu?

SCHUPPANZIGH: Nu. Numele meu e Schuppanzigh. Franz Schuppanzigh. Nascut la Weimar in 1920. Studii: Universitatea din Heidelberg, sectia filosofie,

1940. Refugiat in aceasta tara in 1944. Si de atunci angajat constant al Regiei de electricitate.

[Se ridica toti in picioare.]

CAROL: Electricitate?

MISS FURNIVAL: Electricitate!

BRINDSLEY: Adica tu nu esti - ?

HAROLD: Clar ca nu e!

SCHUPPANZIGH: Dar cine credeati ca sunt?

HAROLD *[furios]*: Cum indraznesti? *[Smulge lanterna.]*

SCHUPPANZIGH *[Se retrage din fata lui.]*: Va rog!

HAROLD: Dar ai ceva tupeu, sa vi aici, sa ne tii teorii despre poluri si virgine, cand tu de fapt, esti aici cu un singur motiv: sa schimbi siguranta.

COLONEL: Sunt de acord cu dumneavoastra, domnule. E monstruos!

SCHUPPANZIGH *[ametit]*: Este?

[COLONELUL *ii tine lanterna in fata fara mila.]*

COLONEL: Vi aici, te prefaci ca esti surd si incepi sa perorezi in fata clientilor tai, neantrebat si neinvitat.

SCHUPPANZIGH *[In sfarsit, se enerveaza.]*: Iertati-ma. Dar am fost poftit.

COLONEL: Sa n-aud vorba. Pe vremea mea, ai fi fost impuscat pe loc pentru impertinenta.

CAROL: Tati are perfecta dreptate! De cand cu Beatles-ii, clasele de jos au impresia ca se pot purta cum le vine.

COLONEL *[li da lanterna lui* BRINDSLEY*]*: Miller, esti amabil sa-i arati individului asta unde are de lucru?

BRINDSLEY: Panoul principal e jos in pivnita. E o trapa acolo. *[Indica.]* Imi dai voie?

SCHUPPANZIGH *[Smulge lanterna cu furie.]*: Si de ce nu ti-as da? Doar de asta am venit! Asta chiar e un scaun frumos!

BRINDSLEY *[exasperat]*: De ce nu cobori tu mai repede?

SCHUPPANZIGH: Unde? Cum?

BRINDSLEY *[lui* CAROL*]*: Iubito, ridici tu trapa, te rog?

CAROL: *[intelege.]* Ah, da! *[Se apleaca si se chinuie sa ridice trapa.]*

COLONEL *[lui* BRINDSLEY*]*: Da, intr-adevar, foarte elegant din partea ta, Miller.

BRINDSLEY: Lumbago! O criza! M-a apucat subit! Domnule! De obicei ma ia cand stau mult in intuneric.

CAROL *[empatizand]*: Of, iubitule! A revenit din nou?

BRINDSLEY: Mi-e teama ca da, scumpo.

HAROLD *[deschizand trapa]*: Stai, lasa-ma pe mine. Eu nu sunt asa fragil ca ofilitul nostru de prieten. *[lui* SCHUPPANZIGH*]* Hai, da-i drumul inauntru!

SCHUPPANZIGH *[filosofand]*: La revedere! Parasesc lumina Artei pentru intunecimea Stiintei!

HAROLD: Incearca sa nu mai deschizi gura, ne-am inteles?

SCHUPPANZIGH: Pardon.

*[*SCHUPPANZIGH *coboara luand torta cu el.* HAROLD *tranteste iritat trapa in urma lui. Schimbare de lumina. Toti stau tacuti si rusinati.]*

Scena XI

[Deasupra, atrasa de lovitura trapei, CLEA *coboara din pat, in capul scarilor, cu vodka si cu periuta de dinti. Sta si asculta.]*

BRINDSLEY: Nimic din toate astea nu e adevarat.

CAROL: Hai, capul sus, scumpule. O sa se rezolve totul in cateva minute. Dl. Bamberger o sa soseasca pe lumina – o sa se dea in vant dupa sculpturile tale. Si o sa-ti ofere douazeci de mii de lire pentru intreaga colectie.

BRINDSLEY *[sarcastic]*: Da, sigur!

CAROL: Si dupa asta o sa ne cumparam o super casa Georgiana in care o sa traim, cum se spune, fericiti pana la adanci batraneti. Vreau sa plecam de aici imediat dupa ce ne casatorim.

*[*CLEA *aude. Casca gura a profunda uimire.]*

BRINDSLEY *[nervos]*: Sssh!

CAROL: Ce e? Nu vreau sa-mi petrec primii ani de casnicie intr-o maghernita - ca toate cuplurile tinere.

BRINDSLEY: Sssh! Ssssh!...

CAROL: Ce ai?

BRINDSLEY: Ne aud zeii, iubito. Pana acum m-au pedepsit cu o noapte groaznica. Ar putea s-o faca si mai rea.

CAROL *[compatimind]*: Stiu, iubitule. Ai avut o seara mizerabila. Bietul copilas! Dar o sa ma lupt cu ei alaturi de tine. Ma doare in cot de babalacii aia de zeisori. *[Priveste in sus.]* Ma auziti? Fix in cot!

*[*CLEA *tinteste vocea si scuipa vodka fix in capul lui* CAROL*.]*

Ahh!!

BRINDSLEY: Ce e? Ce s-a intamplat?

CAROL: Ploua!

BRINDSLEY: Nu fi absurda.

CAROL: Sunt uda toata!

BRINDSLEY: Imposibil!

*[*CLEA *imprastie vodka pe o arie mai raspandita.* HAROLD *se prinde.]*

HAROLD: Hei, ce se petrece acolo?

BRINDSLEY: Unde?

COLONEL: Ce dracului se intampla cu voi? Ce tot strigati pe aici? *[Primeste un jet de vodka in fata.]* Ahh!!

BRINDSLEY *[inspirat]*: E o scurgere – cred ca s-a spart si conducta de apa acum.

HAROLD: Doamne Sfinte!

BRINDSLEY: Da, asta trebuie sa fie!

[Cu rautate, CLEA *isi arunca periuta de dinti. Toti inlemnesc. Se uita in sus..]*

HAROLD: Nu-mi spune ca mai e cineva aici.

BRINDSLEY: Doamne fereste!

COLONEL: Cine-i acolo?

[Tacere.]

COLONEL: Hai, iesi! Stiu ca esti acolo!

BRINDSLEY *[improvizeaza cu salbaticie]*: Cred – Cred, sunt ca si sigur ca e Dna. Punnet.

*[*CLEA *pare perplexa.]*

COLONEL: Cine?

BRINDSLEY *[cu intentie pentru* CLEA*]*: Dna. Punnet. Femeia mea de serviciu. Lucreaza pentru mine Lunea, Miercurea si Vinerea.

CAROL: E duminica.

BRINDSLEY: Mi-am adus aminte – a sunat mai devreme si a spus ca vine pe la sase sa curete putin.

COLONEL: Las-o moarta, omule, e aproape unsprezeze noaptea.

HAROLD: Da, nu e asa de constiincioasa. N-ar avea cum!

CAROL: Nu zilele astea!

COLONEL: E, o sa ne lamurim acum. *[Striga.]* Dna. Punnet?

BRINDSLEY *[cu disperare]*: N-o intrerupeti, domnule. Nu-i place sa fie intrerupata cand munceste. De ce sa n-o lasam in pace sa mature pe sus linistita?

COLONEL: Sa vedem mai intai daca e ea. Dumneavoastra sunteti, Dna. Punnet?...

*[*CLEA *nu face nici o miscare.]*

[Rage.] DNA. PUNNET!

CLEA *[Se decide asupra unui ton cat mai autentic]*: 'Alo! Da?

BRINDSLEY *[firav]*: Ea e! Pentru numele lui Dumnezeu, Dna. Punnet, ce faceti acolo sus?

CLEA: Va aranjez putin dormitorul, domnule.

BRINDSLEY: La ora asta?

[Cabotina rautacioasa din CLEA *incepe sa se manifeste.]*

CLEA: Mai bine mai tarziu decat niciodata, cum e vorba. Stiu ca va place sa aveti dormitorul curat si imbietor cand dati o petrecere.

BRINDSLEY: Da, da, da, desigur...

COLONEL: Cand ati venit, doamna?

CLEA: Acum cateva minute, domnule. N-am vrut sa va deranjez asa c-am venit direct aici.

HAROLD: Deci dumneata ne stropeai cu apa aia?

CLEA: Apa? Aoleu, Doamne iarta-ma, cred ca-m incurcat niste chestii. E o bezna-aici ca-n codru. Iar jucati unul din jocurile dumneavoastra desucheate, Dle. Miller?

BRINDSLEY: Nu, Dna. Punnet. Am avut o pana. E bezna in toata casa.

CLEA: Ah, o pana! Am crezut ca e unul din jocurile alea in intuneric, domnule. Cum le spuneti? Sardinele sau Statia de metrou. Alea care se sfarsesc tot timpul cu o inghesuiala. Stiu ca aveti o preferinta pentru jocurile desucheate, Dle. Miller. *[Incepe sa coboare scarile.]*

BRINDSLEY *[cu intentie clara]*: E o pana de curent, Dna. Punnet. S-a ars o siguranta. O repara cineva chiar acum. Se poate aprinde lumina din clipa in clipa.

CLEA: Si asta e o usurare, nu-i asa? *[Ii scuipa ostentativ vodka in fata, trece de el si intra in camera.]*

BRINDSLEY: Da, fireste. Acum, de ce nu te duci tu frumos acasa?

CLEA *[semnificativ]*: Sunteti sigur, sigur, domnule?

BRINDSLEY: Nu incape-n vorba, multumesc.

[Sunt foarte apropiati.]

CLEA: Vreau sa spun ca stiu prea bine cum poate arata locul asta dupa una din seratele dumneavoastra. Un cort de tigani mai lipseste. Sticle de gin pe toata podeaua! Sutiene si chiloti in chiuveta! Si numai Domnul stie ce in-

*[*BRINDSLEY *o apuca cu forta de gat, dar ea il musca cu putere prabusndu-l in genunchi.]*

COLONEL: Va rog, masurati-va cuvintele, doamna. Poate ca nu stiti, dar sunteti in prezenta logodnicei Dlui. Miller.

CLEA: Logodnica?

COLONEL: Da, iar eu sunt tatal ei?

CLEA: Vai de mine... N-as fi... Vai, Dle. Miller! Sunt asa de fericita pentru dumneavoastra... Logodnica! Oh, domnule! Si n-ati suflat o vorba!

BRINDSLEY: Era o surpriza.

CLEA: Aa, n-as fi zis in veci! Ce frumos!... Pot sa va sarut, domnule, va rog?

BRINDSLEY *[in genunchi]*: Da, da, sigur...

*[*CLEA *ii cauta urechea, i-o gaseste si i-o rasuceste.]*

CLEA: Vai domnule sunt asa de emotionata pentru dumneavoastra! Si pentru dumneavoastra, domnisoara!

CAROL: Mersi.

CLEA *[*COLONELULUI MELKETT*]*: Si pentru dumneavoastra, domnule.

COLONEL: Multumesc.

CLEA: Deci dumneavoastra sunteti tatal domnisoarei Clea.

COLONEL:Domnisoara Clea? Nu pricep.

[Triumfatoare, CLEA *scoate limba la* BRINDSLEY*, care se prabuseste la podea cu fata in jos, intr-un gest de predare totala. Pentru el, a venit sfarsitul. Seara nu mai poate aduce alte dezastre.]*

CLEA *[lui* CAROL*]*: N-as fi crezut! Deci, in sfarsit, l-ati prins! Felicitari, Miss Clea! N-as mai fi zis – nu dupa atatia ani...

BRINDSLEY: Nu – nu – nu – nu...

CLEA: Iertati-ma domnule, daca vorbesc ciudat, dar trebuie sa recunoasteti ca patru ani pentru a face curte unei femei este o perioada destul de lunga. Astazi patru zile sunt de ajuns, si asta cu ingaduinta.

BRINDSLEY *[firav]*: Dna. Punnet, va rog!

CAROL: Patru ani!

CLEA: Da, sa nu va mire. Patru ani daca nu chiar mai mult, nu-i asa? *[cu o soapta teatrala]* Era si timpul. Devenise chiar iesit din comun, iepure pe tava ce esti.

*[*CAROL *se zgarie, plina de dezgust.* BRINDSLEY *isi astupa urechile.]*

Ah, domnisoara, sa nu credeti ca de-asta v-a facut cererea. Sigur ca nu d-asta. El intotdeauna a fost fixat pe dumneavoastra. Mi-a spus-o chiar mie, acum o saptamana, in camera asta. *[sentimental]* “Dna. Punnet, mi-a zis, in ceea ce ma priveste poti sa le pastrezi tu pe toate celelalte – Miss Clea va fi intotdeauna raza mea de soare” “Oh, i-am zis eu, dar bucatica aia tinerica, Carol, parca, de care imi tot spui in ultima vreme?” “Ah, da, raspunde el, aia e ca un fel de vata de zahar. Cateva limbi si ai si terminat-o.”

[Lunga pauza. CLEA *sta acum linistita la masa, jucandu-se cu vodka, stapana absoluta pe situatie.]*

COLONEL *[cu un glas lesinat; abia acum intelegand situatia]*: Patru ani ati spus, doamna?

CLEA *[cu propria voce, calma]*: Da, Dle. Colonel. Patru ani in camera asta!

HAROLD: Cunosc vocea asta. E Clea!

CAROL *[terifiata]*: Clea!

BRINDSLEY *[mimand o neconvingatoare surpriza]*: Clea!

CLEA: Esti surprins, Brin?

CAROL *[intelegand]*: Clea!...

COLONEL: Nu mai pricep o iota din ce se petrece in camera asta!

CLEA: Va inteleg. E o camera foarte veche, nu-i asa? E ca o cutie neagra, de magie, unde totul se intampla invers de cum ar trebui. Ploua din tavan, ziua vine noaptea si intr-o clipa menajera amabila se transforma intr-o amanta obscena.

BRINDSLEY *[urland din rarunchi]*: Ohhh!!!

HAROLD: Garda sus, Clea.

CLEA: Tu nu te amesteca, Harold.

HAROLD: Intriganta mica si perversa ce esti!

CLEA: Da, si foarte cruda: intreaba-l pe Brindsley. Am stat toata dimineata sa-mi ascut “dintii lungi, taiosi si galbeni”. Tu chiar esti un monstru, Harold. Toti anii astia pe care ti i-ai petrecut cu portelanurile tale, te-au transformat intr-o vaza prafuita.

BRINDSLEY: Taci din gura, Clea. Taci odata!

CLEA: Ah – in sfarsit! Primul tau protest adevarat! Gata, ai terminat cu minciunile? Ai mancat si ultima faramitura din placinta umilintei? Las ce esti, las prost ce esti! Daca n-ai vrut sa te insori cu mine, de ce a trebuit sa faci mascarada asta?

CAROL: Sa se insoare?

COLONEL: Insoare?

CLEA: Patru ani adevarati ca sa se sfarseasca in trivialitatea asta. Miss Dulcica si tati al ei!

CAROL: Fa-o sa taca, tati! Fa-o sa taca! Fa-o sa taca!

COLONEL: Ce naiba pot eu sa fac?

CAROL: Unde dracului sun armele tale pentru situatii de urgenta de care tot vorbesti?

[COLONELUL *se duce spre ea, dar din greseala apuca mana lui* CLEA*.]*

COLONEL: Hai, linisteste-te, Gogosico. Hai, tine caputu sus... asa – tine-ma de manuta, asa, tati e cu tine. Totul e sub contol. Esti mai bine?

CLEA: Esti sigur ca pe fiica-ta o tii de manuta, Colonele?

COLONEL: Cum? Carol, asta nu e mana ta?

CAROL: Nu.

CLEA: Ati trait alaturi fata dumneavoastra mai bine de douazeci de ani, Colonele. In ce mod remarcabil v-ati folosit ochii.

[Alta pauza. COLONELUL *se retrage rusinat.]*

CLEA *[perfida]*: Bine! Vremea pentru jocuri murdare!... Hai sa jucam cu totii Ghiceste mana.

HAROLD: Doamne sfinte!

CLEA: Ai prefera Ghiceste buzele, Harold?

CAROL: Scabros!

CLEA: Asa sunt eu, dragule. *[cu vocea lui* CAROL*]* Sunt micuta regina dezgustatoare!

[la mana lui CAROL *si i-o pune in a lui* HAROLD*.]*

Cine e?

CAROL: Nu stiu.

CLEA: Ghiceste.

CAROL: Nu stiu si nici nu-mi pasa.

CLEA: Haide, incerca! N-ai ce pierde!

CAROL: E Brin, normal. Nu ma poti fraieri asa usor! E mana idioata a lui Brindsley.

HAROLD: Mi-e teama c-ai gresit. Sunt eu.

CAROL *[Se zbate sa scape.]*: Ba nu. Nu e adevarat. Minti.

HAROLD *[Tine strans.]*: Ba nu. Eu nu mint.

CAROL: Ba minti!... Minti!

HAROLD: Ba nu.

*[*CAROL *izbucneste intr-o criza de isterie si fuge in spate.]*

CLEA: Acum e randul tau, Harold. Apuca mana din dreapta ta.

HAROLD: Eu nu ma bag. E un joc stupid.

CLEA: Hai, ghiceste. *[Ii apuca mana si i-o pune in a lui* BRINDSLEY*.]* Deci?

HAROLD: E Brin.

BRINDSLEY: Da.

CLEA: Bravo! Bine lucrat! *[Se aseaza pe un taburet.]*

CAROL *[revoltata]*: De unde stie el asta? Cum de el stie si eu nu?

BRINDSLEY: Linisteste-te, Carol.

CAROL: Raspunde-mi! Vreau sa stiu!

BRINDSLEY: Inceteaza!

CAROL: Ba nu incetez!

BRINDSLEY: Devii isterica!

CAROL: Lasa-ma in pace! Vreau acasa!

Scena XII

[Brusc, MISS FURNIVAL *scoate un tipat scurt si strident si apare de dupa draperii.]*

MISS FUIRNIVAL: Carucioare! Carucioare! Carucioare – in supermarket!...

[Toti ingheata. Vorbeste repede si ciudat.]

Multimea aia de carucioare de fier, hidoase pline cu bebelusi si sticle – floricele, uite acolo, asta striga intr-una – si te abandoneaza de unul singur. Uite acolo, biscuiti – mancare de pisica, uite acolo – usturoi acolo. Timbre roz, timbre verzi, baloane pe cerul liber – emisiuni de gatit la televizor – platesti la iesire – oh, tata, e ingrozitor! Si apoi oamenii fara Dumnezeu, paganii in haine de piele – ma iau in zeflemea! Dar nu pentru multa vreme. O, nu! Cine se va inalta, cand El va veni? O sa-i rastoarne de pe motocicletele lor! O sa le faca zob castile de pamant! Da, fara doar si poate, iti spun – va fi un sfarsit si pentru benzina! Un sfarsit pentru trasul din tigara si pentru invartitul din coapse... Stati deoparete... Stati deoparte! Stati deoparte, va spun! *[Alearga prin camera si se ciocneste de* HAROLD.*]*

HAROLD: Haide, Ferny, cred c-a venit momentul sa mergem acasa.

MISS FURNIVAL *[Isi revine.]*: Da. Ai dreptate... *[cu o incercare de grandoare]* Imi cer iertare ca va parasesc, dar nu pot sa mai stau, Dle. Miller; milionarul dumneavoastra a intarziat peste masura. Atat de caracteristic pentru obiceiurile moderne... Daca sunteti amabil, sa-i exprimati cele mai calde salutari.

BRINDSLEY: Cum sa nu.

[Sprijinindu-se de bratul lui HAROLD *paraseste incaperea. Tranteste usa in urma lor.]*

Scena XIII

BRINDSLEY: Iti multumesc, Clea. Iti multumesc foarte mult. Iti sunt dator.

CLEA: Oricand. Placerea e de partea mea.

BRINDSLEY: N-aveai nici un drept.

CLEA: Nu?

BRINDSLEY: Tu m-ai lasat pe mine.

CLEA: Asa am facut?

BRINDSLEY: Ai spus atunci ca nu mai vrei sa ma vezi niciodata.

CLEA: Si nici nu te-am vazut – cum ai fi putut sa fi parasit? Ar trebui sa traiesti in intuneric, Brindsley. Esti in elementul tau.

BRINDSLEY: Orice inseamna asta.

CLEA: Inseamna ca nu-ti doresti cu adevarat sa fi vazut. De ce, Brindsley? Crezi ca daca te-ar vedea cineva asa cum esti nu te-ar mai iubi?

BRINDSLEY: Hai, pleaca si lasa-ma.

CLEA: Vreau sa stiu.

BRINDSLEY: Da, tu tot timpul vrei sa sti. De ce? De ce? De ce? Las-o balta, Clea. Chiar, de ce? Te-ai gandit vreodata de ce vrei sa afli tot?

CLEA: Poate pentru ca tin la tine.

BRINDSLEY: Poate ca nu ai nimic la care sa tii. Doar un artist prefacut.

CLEA: Nu te mai tot autocompatimi. Asta e cusurul tau. Ti-am spus-o de cand ne-am cunoscut: poti fi ori un artist adevarat, ori un fals cu stil. Normal ca nu ti-a convenit, pentru ca refuzam sa te aplaud.

BRINDSLEY: Si numai eu stiu cat de bine te-ai tinut de cuvant.

CLEA: Asta iti ofera ea? Douazeci de ore de masaj al ego-ului pe zi?

BRINDSLEY: Cel putin viata mea cu ea nu e o copie a Sfintei Inchizitii cum ai transformat-o tu pe a noastra. Eu n-am avut o idila cu tine: au fost patru ani de inghesuiala in Fecioara de fier!

CLEA: Sa nu-mi spui ca nu ti-a placut!

BRINDSLEY: Sa-mi placa? Am urat fiecare secunda.

CLEA: Da, mi-aduc aminte.

BRINDSLEY: Fiecare secunda.

CLEA: Da, stiu.

BRINDSLEY: Ziua in care ai plecat in Finlanda a fost cea mai fericita din viata mea.

CLEA: Si pentru mine, la fel!

BRINDSLEY: Am respirat usurat!

CLEA: Si eu la fel!

BRINDSLEY: Am iesit direct la dans in seara aia.

CLEA: Si eu la fel. Acompaniata de lira si de tamburina.

BRINDSLEY: Foarte bine. Atunci s-a rezolvat.

CLEA: Perfect.

BRINDSLEY: Super!

CLEA: Tare!

BRINDSLEY: E extraordinar sa te vad asa de fericita.

CLEA: Valabil si pentru tine. Radiezi de auto-multumire.

[O pauza.]

BRINDSLEY: Daca simteai asa, de ce te-ai mai intors?

CLEA: Si daca tu simteai asa, de ce i-ai spus Dnei. Punnet ca sunt raza ta de soare?

BRINDSLEY: N-am spus asta niciodata!

CLEA: Ba ai spus-o.

BRINDSLEY: Niciodata!

CLEA: Ba da!

BRINDSLEY: Nu-i adevarat. N-aveam cum. Asta ai inventat-o tu acum cinci minte, cand o jucai pe Dna. Punnet.

CLEA: Ah, da! Asa e! Corect!

[Amandoi izbucnesc in ras. Se lasa fericita pe umarul lui.]

BRINDSLEY: Sti ceva – nu sunt asa de sigur ca se insala.

[In timpul acestui schimb de replici, COLONELUL *si fiica lui au asistat inmarmuriti de furie si durere. Cazul e preluat de tatal jignit.]*

COLONEL: Fara inoiala ca pentru voi doi e foarte amuzant.

CLEA: Da, chiar asa e.

COLONEL: Eu totusi nu ma amuz asa de repede, doamna.

BRINDSLEY: Asculta, Colonele-

COLONEL: Tine-ti limba, domnule. Eu vorbesc. Cunosti tu oare ce s-ar fi intamplat pe timpurile mele, daca un tanar ar fi indraznit sa se poarte cu o fata cum te-ai purtat tu cu Gogosica mea?

BRINDSLEY: Pai, presupun, Dle. Colonel-

COLONEL: Tine-ti limba. Eu vorbesc, aici.

CAROL: Lasa-l in pace, tati. Hai acasa.

COLONEL: Imediat, Gogosico. Fii intelegatoare si lasa-l putin pe seama mea.

BRINDSLEY: Carol, pot sa-ti explic-

CAROL: Ce anume sa-mi explici?

BRINDSLEY: Nu pot aici.

COLONEL: Ne subestimezi, domnule.

BRINDSLEY: Carol, nu intelegi.

CAROL: Ce naiba e de inteles? In tot timpul in care te-ai vazut cu mine, pe ea o aveai in minte – asta e tot ce se poate spune. Ce naiba faceai? Comaparatii?... Ia! *[Isi smulge inelul de logodna.]*

BRINDSLEY: Ce?

CAROL: Inelul tau. Ia-ti inapoi nenorocitil de inel! *[Il zvarle. Si-l loveste pe* COLONEL *fix in ochi]*

COLONEL: Ochiul meu! Nenorocitul meu de ochi!

*[*CLEA *incepe din nou sa rada.]*

[tinandu-si mana la ochi cu o furie crescand alarmant] Da, foarte nostim, cucoana! Intr-adevar, foarte nostim! Radeti cu pofta, nu va sfiiti! Miller! Ti-am pus o intrebare. Sti ce-ar fi patit pe timpul meu un mocofan nesimtit ca tine?

BRINDSLEY: Sa pateasca, domnule?

COLONEL *[calm scrasnit]*: Ar fi fost strivit, domnule.

BRINDSLEY *[nervos]*: Strivit-

COLONEL: Ai fi simtit urma lasata de cravasa tatalui pe umerii amantei tale. Ai fi cazut in genunchii tai moi de badaran si i-ai fi implorat scuze fiicei mele pentru toate insultele pe care i le-ai adus in seara asta.

BRINDSLEY *[in retragere]*: Asa as fi facut, domnule?

COLONEL: Vocea ta de haimana ar fi zbierat jalnic intr-un urlet de mila si indurare!

Scena XIV

[Un urlet de sfarsit de lume se aude dinspre camera lui HAROLD*. Toti inlemnesc, asculta cum se apropie din ce in ce mai mult, usa zboara de perete si* HAROLD *intra in camera. E orbit de ura si furie. In mana tine un aprinzator de bucatarie si un chistoc de lumanare.]*

HAROLD: Ooooooh! Ticalos nenorocit!

BRINDSLEY: Ce s-a intamplat?

HAROLD: Ai vazut in ce hal arata camera mea? Camera mea? Camera mea superba, cea mai eleganta si ingrijita din intregul district? – un scaun intors pur si simplu cu fundu in sus, doua, puse, nici mai mult, nici mai putin, decat unul peste altul ca la un targ de vechituri ! Si asta nu e tot, am dreptate, Brindsley? Ah, nu, asta nu e ce e mai rau, nu-i asa Brinsley?

BRINDSLEY: Mai rau?

HAROLD *[rage]*: Nu fa pe inocentul cu mine. Am crezut toti anii astia ca am un prieten aici, vis-à-vis de mine. Habar n-am avut ca locuiesc langa un cleptoman bestial!

BRINDSLEY: Harold!

HAROLD: Asta e recompensa mea, nu-i asa? Pentru anii in care am avut grija de tine, pentru ca ti-am maturat si ti-am curatat cocina asta, pentru ca esti mult prea sleampat ca s-o faci si singur – mi-ai furat cele mai valoroase piese ca s-o impresionezi pe noua ta pipita si pe taticul ei. Sau te-a ajutat si ea?

BRINDSLEY: Harold, a fost o urgenta.

HAROLD *[culmea isteriei]*: Nu-mi spune nimic. Nu vreau sa stiu. Nu ma intereseaza. Doar am aflat acum ce crezi despre mine... “Nu-i spune lui Harold de logodna. Nu poti avea incredere in el. Nu e prietenul nostru. E doar unul de la care poti fura cand ai nevoie!”

BRINDSLEY: Doar sti ca nu e adevarat.

HAROLD *[tremurand din toate incheieturile; dintr-o suflare]*: Nu stiu decat c-am fost ultimul care a stiut, asta stiu. Si a trebuit sa aflu intr-o camera plina de straini. Eu, care ti-am ascultat toate micile mizerii, in micile ore ale diminetii, fara sa ma satur, cum s-ar fi saturat oricine! Toata sporovaiala ta plictisitoare despre femei, ora dupa ora, de parca tu ai fi singurul om cu probleme din lume.

CLEA: Au apucat-o istericalele, draga. Ignor-o.

HAROLD: Ba tu o sa fi ignorata, Clea. *[lui* BRINDSLEY*]* Cat despre tine si logodnica ta, tot ce pot sa spun despre e ca va meritati unul pe altul, tu si paduchele asta mic.

*[*CAROL *ofteaza scurt.]*

BRINDSLEY: Carol!

HAROLD: Aha, deci aici erai? Bocesti prin ascunzisuri?

BRINDSLEY: Las-o in pace!

HAROLD: Nu-i fac nimic. Imi vreau doar lucrurile inapoi si n-ai sa ma mai vezi. M-ai auzit, Brindsley? Imi dai lucrurile acum, sau chem politia.

BRINDSLEY: Nu fi exagerat.

HAROLD *[feroce]*: Articol: Una bucata scaun stil Regenta, cu spatarul tapetat, din lemn de mahon lacuit, acoperit cu strat de bronz aurit, sculptat, cu aplicatii florale.

BRINDSLEY: In fata ta.

[Indreapta lumanarea spre el.]

HAROLD: Articol: Una bucata canapea, tot Regenta, jumate neagra, cu picioare laba de leu, tapitata cu matase naturala de culoare verde, perfect asortata cu scaunul mai sus mentionat.

BRINDSLEY: In atelier.

HAROLD: Incredibil! Articol: Una bucata vaza Rosenthal, datata 1809, decorata orizontal cu model floral de panselute si begonii.

BRINDSLEY: Pe dusumea.

HAROLD: Pe dusumea.

*[*BRINDSLEY *o inmaneaza.]*

Ooooh! Ai avut grija sa iei pana si florile! Stai aici, ma intorc imediat dupa scaun si canapea. *[Retragandu-se cu demnitatea de care numai* HAROLD GORRINGE *este capabil.]* Asta e sfarsitul legaturii noastre, Brindsley. Nu cred sa ne mai vorbim vreodata.

[Isi smulge haina de pe masa. In ea, se afla, desigur statueta lui Buddha care cade si se sparge ireparabil.] [Urmeaza o tacere cumplita. Incercand sa-si controleze vocea:]

Iti trece prin cap cam cat valora statuia asta? Zi, iti trece? Mai multi bani decat o sa vezi tu in tot restul vietii tale, chiar daca vinzi fiecare bucatica din gunoiul ala ruginit. *[cu convingerea si seninatatea nebunului]* Cred ca va trebui sa te zdrobesc, Brindsley.

BRINDSLEY *[panicat]*: Stai usor, Harold... nu te precipita...

HAROLD: Da, mi-e foarte, foarte teama ca va trebui sa te zdrobesc... Zdrobire pentru zdrobire – asa-i cinstit. *[Smulge o bucata din sculptura.]* Zdrobire pentru zdrobire. Zdrobire pentru zdrobire!

[Avanseaza amenintator catre BRINDSLEY*.]*

BRINDSLEY *[retragandu-se]*: Inceteaza, Harold. Ai innebunit!

COLONEL: Foarte bine, domnule. Cred c-a sosit timpul pedepsei! *[Se apropie si el.]*

BRINDSLEY *[Se retrage din fata amandourura.]*: Stati asa, Dle. Colonel. Fiti rezonabil!... Sa nu ne comportam ca salbaticii! Harold, fac apel la tine –ai fost mereu o fiinta cu instincte civilizate! Nu intra acum in Armata!...

CAROL *[Avanseaza si ea neanduratoare.]*: Distruge-l tati! Distruge-l! Distruge-l!

BRINDSLEY *[ingrozit]*: Carol!

CAROL *[draceasca]*: Ia-l! Distruge-l! Sfarteca-l! Omoara-l!

BRINDSLEY: Clea!

*[*CLEA *sare in sus si sufla in lumanare. Lumina plina.]*

COLONEL: A dracului de treaba!

*[*CLEA *il apuca pe* BRINDSLEY *de mana si il scoate afara din pericol.]*

[lui CLEA*]* Ai grija, Papusica mea, da-te la o parte, sa nu te ranesti.

HAROLD *[lui* CAROL*]*: Liniste, Dle. Colonel. Sa le auzim respiratia.

COLONEL: Buna idee! Desteapta strategie, domnule!

[Tacere. Toti asculta. BRINDSLEY *se urca cu atentie pe masa si o trage sus si pe* CLEA*.* HAROLD *si* COLONELUL *isi continua sinistra vanatoare. Din hol se aude o izbitura. De sticle lovite. Cei doi se intorc instantaneu in directia asta.]*

<u>Scena XV</u>

[Intra GEORG BAMBERGER*. Arata, intr-adevar ca un milionar. Imbracat in maniera Bismark, poarta barba, ochelari, frac, tilindru si baston. De asemenea un imens aparat auditiv.] [Avanseaza nedumerit. Invizibili, cei doi vanatori il incoltesc, dar reuseste sa treaca rapid printre ei.]*

BAMBERGER *[Vorbeste cu accent german si cu o voce cat mai asemanatoare cu a lui* SCHUPPANZIGH*.]*: Hallo! Dle. Miller?

HAROLD: E electricianul!

BAMBERGER: Halo, e cineva? Domnule?

COLONEL: Ce dracului cauti aici sus?

*[*SCHUPPANZIGH *iese din trapa.]*

Ai reparat siguranta?

HAROLD: Sau ai de gand sa ne ti in bezna toata noaptea?

SCHUPPANZIGH: Nu va faceti griji. S-a rezolvat.

*[*BAMBERGER *merge spre avanscena, in dreapta]*

HAROLD: Multumesc cerului macar pentru asta!

BAMBERGER *[bajbaie in continuare]*: Halo? Dle. Miller – vunde esti? Vy zis darkness? E o gluma, nu?

SCHUPPANZIGH *[insultat]*: Pana aici! Oameni buni, asta nu e deloc amuzant – doar pentru ca sunt strain sa-mi imitati accentul. Voi englezii puteti fi cateodata cei mai cruzi oameni din lume!

BAMBERGER *[cu ton imperios]*: Dle. Miller! Am venit sa va vad sculpturile!

SCHUPPANZIGH: Gott in himmel!

BAMBERGER: Gott in himmel!

BRINDSLEY: Doamne, e chiar el! Bamberger!

CLEA: A venit!

HAROLD: Bamberger!

COLONEL: Bamberger!

[Toti ingheata. Milionarul porneste din nou. Se indreapta spre trapa deschisa.]

BRINDSLEY: Nu va ingrijorati, Dle. Bamberger. Am avut o pana de curent, dar acum e ca si reparata.

BAMBERGER *[iritat]*: Dle. Miller!

CLEA: Trebuie sa vorbesti mai tare. E surd.

BRINDSLEY *[strigand]*: Nu va impacientati, Dle. Bamberger! Am avut o pana de curent, dar acum s-a reparat!... Oh, Clea, e adevarat. Totul e bine acum! Si exact la timp!

SCHUPPANZIGH: Asadar, iata si deznodamantul nefericirilor dumneavoastra! Precum Isaia in Sfanta Scriptura, va voi aduce cel mai miraculos dar al Creatiei! Lumina!

CLEA: Lumina!

BRINDSLEY: O, slava Domnului. Slava Domnului!

HAROLD *[fioros]*: Eu nu i-as multumi inca, daca as fi in locul tau, Brindsley!

COLONEL: Nici eu, Brindsley, daca as fi in locul tau!

CAROL: Nici eu, Brinnie Winnie!

SCHUPPANZIGH *[maret]*: Atunci, multumiti-mi mie! Pentru ca in aceasta clipa, Dumnezeu sunt eu! *[Bate din palme.]* Atnentie toata lumea. Dumnezeu a spus: “Sa fie lumina!” Si a fost, oameni buni, brusca – uimitoare – instantanee – incredibila – inepuizabila – nepieritoare – si eterna – LUMINA!

[Cu un gest larg, SCHUPPANZIGH *apasa intrerupatorul. Instantaneu se face bezna completa. Pick-up-ul se pune, din nou, in miscare si discul incepe din nou de unde s-a oprit. Marsul sud american inunda tare scena si sala – apoi dispare in intuneric.]*

CORTINA